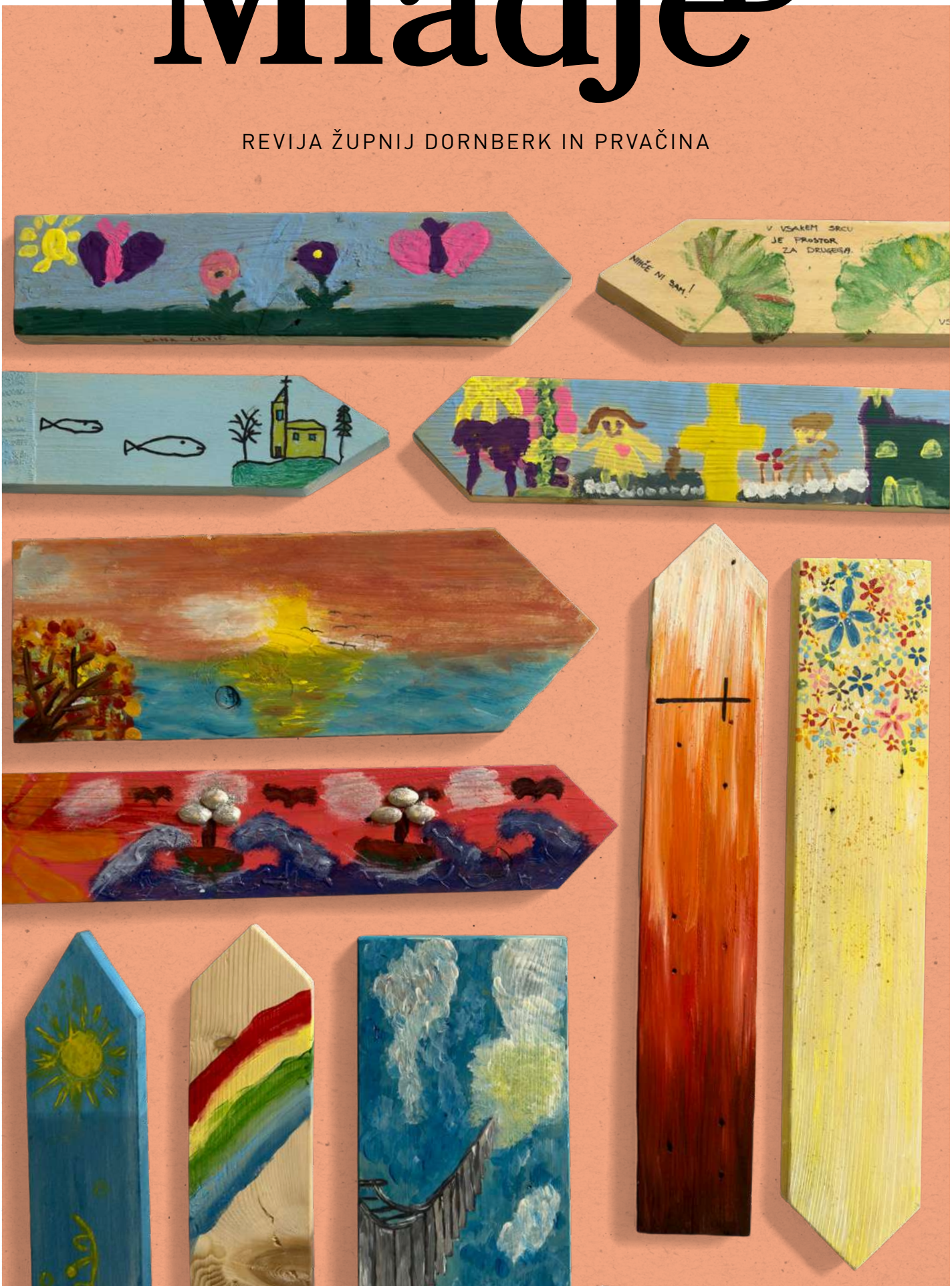
Št. 7 november 2026

MISIJONSKO Mladje

REVIJA ŽUPNIJ DORNBERK IN PRVAČINA

KAZALO

4 Bogoslovec Aleks Birsa Jogan: Od jezikoslovja do bogoslovja

8 Materinski dan 2026 – počastitev praznika družine

10 Izid pesniške zbirke

10 Ogled Škofjeloškega pasijona

10 Poletno delo v župnišču

11 Pozdrav poletju in domovini

12 Romanje v Celje

14 Poletni vikend misijon

16 Obisk Radia Ognjišče v Dornberku

18 Vikend v Bohinjski Bistrici

19 Tabor popotnikov in popotnic 2026

20 Služenje na poletnem IV taboru 2026

22 Oratorij 2026: živeti je lepo!

24 Dva Triglava in velik izziv

26 Barve Dornberka v morju skavtskih rutic

27 Smučanje med zimskimi počitnicami

27 Začetek skavtskega leta

28 Kje si? Pridi domov!

30 Program misijona

34 Kdo prihaja med nas?

35 Veroučenci odgovarjajo: Kaj si predstavljaš ob besedi misijon?

36 Ozrimo se nazaj – misijoni v naši župniji

39 Spomini preteklih misijonov

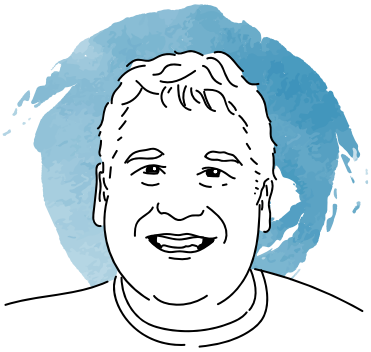
41 Danilo Lisjak: sošolec, misijonar, prijatelj.

44 Misijonar Ernest Saksida

45 s. Cirila Koršič

46 Mlada misijonarka v Gambiji

50 Vrtinec poezije

Boštjan Toplikar
župnik

Župnijski misijon – priložnost, da se znova povežemo

Pred nami je nova številka revije *Mladje*, v kateri želimo posebno pozornost nameniti pomembnemu dogodku v naši župniji in širši skupnosti – **župnijskemu misijonu**, ki ga lahko doživimo le na vsakih nekaj desetletij. To je poseben čas milosti, srečevanja in duhovne prenove, ki nas vabi, da se za trenutek ustavimo ter znova odkrijemo, kaj nas povezuje med seboj in z Bogom.

Med nami še posebej prisrčno pozdravljamo brate kapucine, ki bodo vodili misijonsko dogajanje, sestro in druge duhovnike, ki bodo v teh dneh z nami delili svojo vero, izkušnje in pričevanja ter vsak na svoj način pustili med nami svoj pečat. S svojo navzočnostjo in besedo nam bodo pomagali odkrivati lepoto naše vere in globino krščanskega življenja.

Ob tej priložnosti se želim že vnaprej iskreno zahvaliti tudi celotni skupini pripravljavcev župnijskega misijona, ki povezuje župniji Dornberk in Prvačina ter skupnost v Zaloščah. Za njimi je že veliko srečanj, pogovorov in skupnega dela. Njihov trud ni ostal neopažen, saj lahko že zdaj občutimo prve sadove priprav. Enajst pripravljavcev in sodelavcev si prizadeva, da bi med nami vzbudili veselje in pričakovanje ter nas spodbudili, da bi se z odprtim srcem udeležili predlaganih dogodkov.

Župnijski misijon pa ni namenjen le posamezniku ali zgolj župnijskemu občestvu. Je priložnost, da se med seboj srečamo tudi kot vaščani, sosedje in prijatelji. Naša okolica je sestavljena iz različnih vasi in skupnosti, ki jih povezuje skupen prostor, zgodovina in življenje. Prav zato smo vsi povabljeni, da iščemo skupni jezik, skupno pot in tisto, kar nas združuje, namesto da bi nas razlike oddaljevale.

V času, ko nas naglica, potrošništvo in številne obveznosti pogosto oddaljujejo od samega sebe in drug od drugega, nam misijon ponuja dragoceno priložnost, da se ustavimo. Da prisluhnemo sebi, bližnjemu in Bogu. Da se vprašamo, kaj je v našem življenju zares pomembno in kaj nam daje moč, da se dvignemo nad vsakodnevne skrbi. Morda bomo prav v teh dneh znova odkrili, kako veliko pomeni preprost pogovor, iskren nasmeh, besede spodbude ali pripravljenost prisluhniti.

Naj bo župnijski misijon zato več kot le niz dogodkov. Naj postane priložnost za prenovo naših odnosov, za poglobitev vere in za rast v medsebojnem zaupanju. Naj nas poveže kot krajane, župljane in kristjane, ki se znajo poslušati, si stati ob strani in skupaj graditi občestvo.

Vabljeni, da se misijonu pridružimo z odprtim srcem in pripravljenostjo na srečanje. Morda bo prav ta skupna pot v vsakem izmed nas zasejala novo seme vere, upanja in ljubezni – seme, ki bo raslo še dolgo po tem, ko se bodo misijonski dnevi končali.

Bogoslovec Aleks Birsa Jogan: Od jezikoslovja do bogoslovja

Nuša Velišček

Pogovor z mladim bogoslovcem, ki je v septembru v Dornberku opravljal del svoje pastoralne prakse.

Aleks, za začetek – kako bi se predstavili nekomu, ki vas še ne pozna?

Kot čisto osnovne podatke bi navedel, da sem bogoslovec, star 27 let, po prvotni izobrazbi jezikoslovec. Po duši pa sem Kraševec, natančneje Komenc. Tam sem namreč odraščal, tam imam družino, kraška pokrajina mi je najbolj domača in rad se vračam na gmajne, med trte in v kraške vasi. Dlje kot sem od doma, bolj ugotavljam, kako lepa je Primorska.

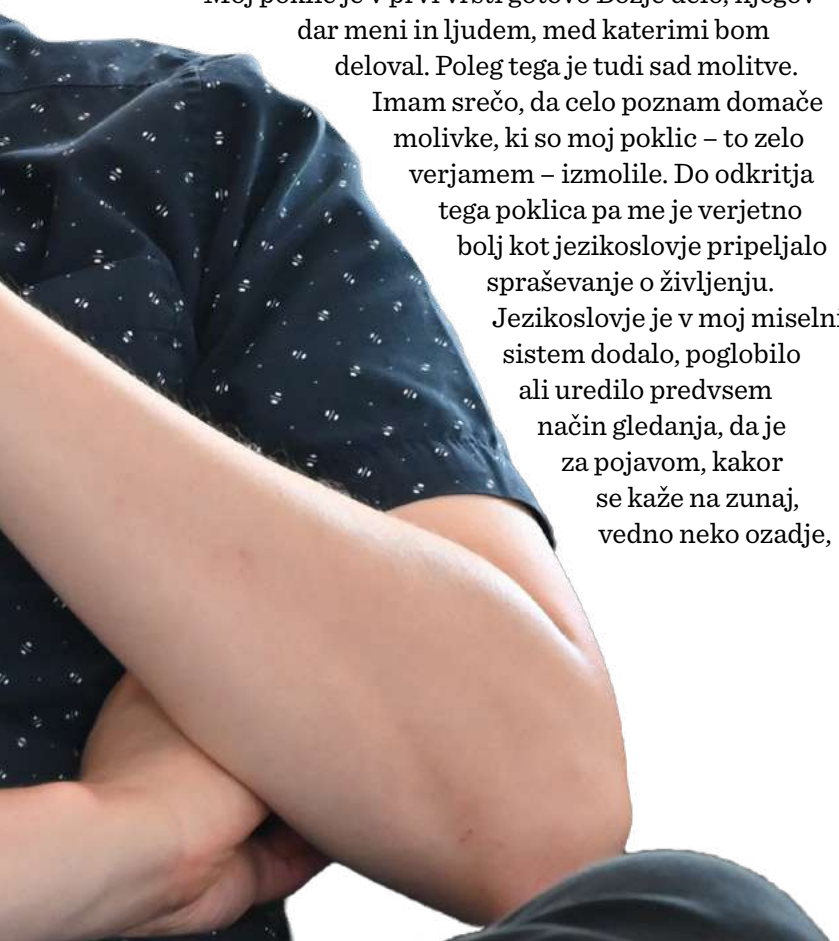
Preden ste se odločili za bogoslovje, ste študirali jezikoslovje na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Kaj vas je takrat pritegnilo k jezikom in jezikoslovju?

Jezikoslovje je še vedno moje veliko veselje, žal pa imam zaradi študija teologije in urnika v bogoslovju zanj trenutno malo časa. Študiral sem slovenistiko in na drugi stopnji še primerjalno slovansko jezikoslovje. Zanimala me je slovnica, struktura jezika, razvoj posameznih jezikovnih pojavov, neka logika, ki sem jo subtilno čutil v jeziku, kot srednješolec pa si je še nisem znal razložiti. To me je med študijem tudi pritegnilo v zanimanje za zgodovinsko slovnico, torej razvoj jezikovnih pojavov.

> “Naša skupna naloga je, da vero živimo in predamo tako, da jo bodo lahko tudi generacije, ki jih vzgajamo, sprejele osebno kot del svojega življenja – Kristusa, ki je vstopil v njihov vsakdan.”

Poleg jezika so me vedno zanimala tudi vprašanja o človeku. Odgovore sem najprej iskal v sociologiji, ki sem jo študiral na prvi stopnji, vendar jih nisem zanesljivo našel. Trenutno jih veliko bolj spoznavam v filozofiji in teologiji, seveda pa me najbolj uči življenje samo – tako lastno kot drugih, ki mi o svojih izkušnjah pripovedujejo.

Se vam zdi, da vas je študij jezikoslovja na kakšen način pripravil na poznejšo odločitev za duhovniški poklic?

Moj poklic je v prvi vrsti gotovo Božje delo, njegov dar meni in ljudem, med katerimi bom deloval. Poleg tega je tudi sad molitve. Imam srečo, da celo poznam domače molivke, ki so moj poklic – to zelo verjamem – izmolile. Do odkritja tega poklica pa me je verjetno bolj kot jezikoslovje pripeljalo spraševanje o življenju. Jezikoslovje je v moj miselni sistem dodalo, poglobilo ali uredilo predvsem način gledanja, da je za pojavom, kakor se kaže na zunaj, vedno neko ozadje, zgodovinski razvoj, globina. Recimo, da ima vsak glas, kakor ga slišimo v jeziku danes, nek izvor v praslovanščini in praindoevropščini, ali pa da vsaka stvar, vsak dogodek – še tako neljub – služi človeku, da bi se odprl Bogu in sprejel odrešenje.

Kako so na vašo odločitev reagirali vaši bližnji, prijatelji in okolica?

Zelo različno. Večina prijateljev in domačih župljanov je bilo pristno veselih, rekoč, da so odločitev pričakovali. Da me ljudje vidijo kot duhovnika, mi je zelo pomagalo, da sem lažje sprejel, da to ni moja iluzija, ampak očitno Božja zamisel. Nekoliko težje je bilo doma. Niso bili ravno presenečeni, potrebujejo pa svoj čas, da spremembo sprejmejo.

Kaj je bilo pri prehodu iz študentskega sveta Filozofske fakultete v bogoslovje za vas najzahtevnejše?

Najtežje je bilo sprejeti urnik in red, ki ni čisto tak, kakršnega sem si prej sam uredil. V bogoslovju je večja skupnost, ki potrebuje nek osnovni okvir, da lahko funkcionira. Govorim o zgodnjih urah vstajanja, kar odnese delo ali druženje pozno zvečer, večernih obveznosti, kar pomeni odklonitev kakšnega vabila izven semenišča … Zdi pa se mi, da je tudi prilagajanje in ugotavljanje, da ne moreš imeti vsega, kar si želiš, pomemben del zorenja.

Pastoralna praksa v Dornberku
V septembru ste prišli k nam, v Dornberk. Kako ste doživeli pastoralno prakso pri nas? Kako ste doživljali stik z ljudmi v župniji – z mladimi, družinami, starejšimi in drugimi verniki?

V Dornberku sem bil navdušen nad veliko zavzetostjo ljudi za župnijo in dogajanje v kraju. Posebej prijetna mi je bila tudi vaša gostoljubnost in odprtost, z veliko ljudmi sem se namreč precej pogovarjal in sprejeli ste me v veliko hiš, čeprav smo se poznali le nekaj dni. Dornberk je dobra župnija, ker ste v njej dobri, verni in zavedni ljudje.

Kaj vas je v času bivanja in delovanja v Dornberku najbolj presenetilo?

Zelo iskreno – kako sta Dornberk in Zalošče ostala tako pobožna kraja, medtem ko je versko stanje okolice precej slabše.

Se je vaša predstava o duhovniškem poklicu skozi pastoralno prakso kakorkoli spremenila? Ste se mogoče od ljudi v Dornberku kaj naučili?

Predvsem sem poglobil veselje nad pastoralnim delom, torej srečevanjem z ljudmi in poglabljanjem njihove vere. Ob tem sem razmišljal, katera znanja in izkušnje lahko pridobim v letih bogoslovja, da bo moje duhovniško služenje obrodilo čim lepše sadove.

Dobil sem občutek, da sta vera in povezanost v težkih časih med vojno in po njej v Doronberškovcih ohranili veselje do življenja in dela. Mislim, da sta ti dve besedi odgovor tudi na novodobne težave, ki nas kot družbo in posameznike v njej trenutno pestijo: vera in skupnost. Naša skupna naloga je, da vero živimo in predamo tako, da jo bodo lahko tudi generacije, ki jih vzgajamo, sprejele osebno kot del svojega življenja – Kristusa, ki je vstopil v njihov vsakdan.

Vera, poklicanost in prihodnost
Kaj vam je pri duhovniškem poklicu najlepše in kaj najtežje?

Zelo me veseli druženje z ljudmi, spoznavanje njihovih življenj, raziskovanje krajev njihovega bivanja. Preko ljudi odkrivam, na kako različne načine Gospod deluje in kakšne so "zakonitosti" človeka in duhovnega sveta.

Zato me navdušuje duhovnost, duhovno izkustvo, globina vere, ko se neko stvarno spoznanje tudi globoko dojema, ponotranji, prevaja iz misli v srce in življenje; ko neko izkustvo seže celo nad vidni svet. To je tudi področje, ki ga želim v prihodnosti posebej razvijati.

Nasprotno druženju in globini sta mi najtežji samota in plitvost. Celibatersko življenje prinese trenutke samote, ki so po eni strani pomembni za poglabljanje zanašanja na Gospoda, po drugi strani pa se je treba naučiti z njimi živeti. Hvala Bogu smo ta način življenja izbrali sami in se nanj pripravljamo.

Zaboli me tudi plitvina, ko ostanemo pri zunanjih izrazih, ki so seveda pomembni in dobri za povezanost skupnosti in skupno izražanje vere, ne trudimo pa se, da bi dojeli njihov smisel in jih živeli iz svoje notranjosti, pristne vere, povezanosti z Gospodom.

Kako se kot bodoči duhovnik soočate z vprašanji in dvomi, ki jih ima sodoben človek glede vere in Cerkve?

Pravzaprav precej preprosto: z ljudmi se skušam pogovarjati in odgovarjati na njihova vprašanja in dvome. Včasih o neki temi vem več in se mi odgovor bolj posreči, drugič temo slabo poznam in mi odgovor spodleti. Trudim pa se, da sem pripravljen, izberem prave besede, naredim največ, kar lahko, nadaljevanje pa je odvisno od posameznika, ali bo besedo pripravljen sprejeti.

Če bi morali svojo dosedanjo pot opisati z eno mislijo ali stavkom, kaj bi izbrali?

Tudi večnost jim je položil v srce, da človek dela, ki ga je Bog naredil, ne more doumeti od začetka do konca. (Prg 3,11)

In za konec: Dornberk se je celo leto pripravljal na misijon. In sedaj, ko je ta težko pričakovani teden končno pred nami, kaj bi radi sporočili župljanom Dornberka?

Misijon pomeni iti med ljudi in jim prinesti Kristusa. Pomeni prinesti Kristusa, ki ni samo veličasten v svoji vsemogočnosti in vidni slavi, ampak tudi ubog, prebičan, pribit na križ, umrl in tretji dan vstal. Pomeni prinesti Kristusa tako, da ga lahko ljudje spoznajo v svojem življenju, ko v preizkušnjah, bolečinah in vprašanjih izkušajo svoje smrti, a se lahko ozrejo onkraj in se zagledajo tudi v vstajenje.

Drugače rečeno, prinesti Kristusa pomeni presegati pozunanjenost in zacementiranost v svojih prepričanjih ter se zagledati v križanega in vstalega Kristusa, ki ima svoje načrte in svoje odgovore, pogosto čisto nepričakovane. Ob prihajajočem misijonu vam želim, da bi si resno zastavili vprašanje, kako v vašem življenju deluje Kristus, in začeli njegovo delovanje sprejemati, tudi če vas pošilja izven poti, ki ste si jih sami začrtali.

Materinski dan 2026 – počastitev praznika družine

Neja Harej

Ob besedi materinski dan nam je vsem prijetno pri srcu; bodisi zaradi spomina na naše mame, stare mame, bodisi na lastno starševsko poslanstvo. Materinski dan je izvorno vezan na praznik Marijinega oznanjenja, vendar pa se v zadnjem času zaradi povezanosti materinske in očetovske vloge omenja tudi kot starševski praznik. Letos smo tudi v Dornberku, 25. 3., po sveti maši pripravili krajši program, s katerim smo želeli počastiti ta praznik družine.

Prvošolci so nam s pesmico Sem jaz, gradim družinico pokazali, kdo vse soustvarja družino in kaj je potrebno, da zraste pravi dom, ki ni le hiša. Veroučenci 2. in 3. razreda so nas z recitacijami o mamah in očetih popeljali v svet rim in nas nasmejali ob marsikateri hudomušni resnici, ki se skriva v pesmicah.

Četrtošolci so na pobudo ene od starih mam izvedli prav posebno raziskovanje. Starejše župljane so povprašali po starih, danes že nekoliko pozabljenih molitvah in pesmicah. Med njimi so bile tudi naslednje:

»Gremo spat, z Bogom rad, v svetem križu prebivat.
Kdor je z Bogom, Bog je z njim, Jezus je Marijin sin.«
»Zbogom Jezus in Marija, bodite naša kompanija.
Ponoči in podnevi pridite k nam na pomoč, lahko noč.«

Jezušček tam gori
(zahvala staršem)
Jezušček tam gori, v svojem zlatem dvori
sveti križ držiš, z angelčki sediš.
Prve hlačke nosim in kleče te prosim,
daj zdravja moji mami, ki me zjutraj drami.
Češe me, umiva, srajčico mi šiva;
sladkih jabolk reže, rada s kruhom streže.
Zjutraj zgodaj vstaja, žvinico napaja;
mleka piti daja, da ga še ostaja ... (Fran Levstik)

Petošolci so nas zopet povedli v sedanji čas in nas s poučno igrico *Kakšen račun* znova spodbudili k razmisleku o vrednosti starševske brezpogojne in požrtvovalne ljubezni, ki je ni mogoče ovrednotiti z denarjem. Uprizoritvi so sledile iskrene misli in zahvale staršem in starim staršem.

Srečanje smo sklenili z drobno pozornostjo, ki so jo veroučenci pripravili že pri urah verouka. Svojim staršem so podarili papirnato hiško, v kateri se je skrivala molitev za družine. Naj ta molitev spremlja naše družine ter jih povezuje v ljubezni, razumevanju, medsebojnem spoštovanju in veri.

Dragi Bog!
Prosimo te za naše družine.
Za vse očete, mame, otroke,
stare mame, stare očete, tete, strice ...
Naj bo za vsakega od nas družina varen prostor,
kjer se učimo ljubiti, sprejemati in odpuščati.
Sveti Jožef, varuh naših družin, prosi za nas!
(Zloženka ob tednu družine, 2020)

Izid pesniške zbirke

Izid pesniške zbirke "Z mislijo nate, moj Tabor", avtorice Danijele Klinec.

Dogodek so s pesmijo pospremili Dornberški fantje in Žene iz Dornberka. Avtorici čestitamo in ji želimo še obilo ustvarjalnega navdiha.

Ogled Škofjeloškega pasijona

Župnija Dornberk je šla na "pot v Emavs" v Škofjo Loko, kjer smo si ogledali Škofjeloški pasijon s 1206 igralci in več kot 300 pomočniki v ozadju. Avtor pasijona je pater Romuald, sicer doma iz Štandreža pri Gorici. Čestitke organizatorjem, ki skrbijo za ohranjanje Unescove nesnovne kulturne dediščine.

Mladi priskočili na pomoč

Medtem ko poletne počitnice vabijo na morje in k druženju, nekateri mladi štirinajst dni namenijo delu v župniji. S svojim trudom pomagajo urejati župnijske prostore in okolico, ob tem pa pridobivajo dragocena znanja in izkušnje. Skupina štirih ali petih mladih se preizkusi v pleskanju, betoniranju, ometavanju, čiščenju, urejanju zelenja in zaščiti lesa. Posameznih opravil se postopoma naučijo ter jih opravijo skrbno in zavzeto.

Letos so prebarvali balkon, stebre in leseno utico, s tlačnim čistilcem očistili tla ter uredili sobo v župnišču za sprejem misijonarjev. Poskrbeli so tudi za okolico cerkve, odstranili odvečno zelenje, očistili vrt ter se lotili ometavanja in barvanja zunanjih sten.

Ob delu razvijajo praktične spretnosti, vztrajnost, odgovornost in sodelovanje. Učijo se iskati rešitve in dokončati naloge, pridobljeno znanje pa jim bo koristilo tudi doma.

Dragi mladi, v imenu župnijske skupnosti iskrena hvala za vaš čas, trud in dobro voljo. Presegli ste naša pričakovanja ter pustili lepo in vidno sled svojih počitnic. Veselimo se novih skupnih projektov!

Pozdrav poletju in domovini

Tako smo praznovali dan rojstva naše države, pred cerkvijo, pod lipo. Gostili smo dr. Žigo Turka, ki nam je odgovoril na številna vprašanja o pomenu zavedanja ljubezni do svoje domovine. Ni manjkal niti sproščen glasbeno-instrumentalni program.

Romanje v Celje

Nataša Baša Hadalin

Na sončno prvo nedeljo v maju smo se raznolika romarska druščina podali v Celje. Naš glavni cilj je bil obisk naših misijonarjev, bratov kapucinov, pri sveti Ceciliji v Celju. Še prej pa smo se z vodičem sprehodili skozi staro mestno jedro.

Brat Jožko Smukavec nas je v samostanu toplo sprejel in za nas daroval sveto mašo. Sledilo je razigrano druženje na samostanskem vrtu in kosilo iz popotne torbe.

Obisk Celja smo zaključili na Celjskem gradu. Kakor je kdo želel: nekateri smo se povzpeli na stolp, drugi so se podružili ob kavi, tretji pa si ogledali muzejske zbirke.

Takole na kratko, z malo besedami o našem romanju, da bo več prostora za slike, ki še bolje povedo, kako lepo nam je bilo.

Poletni vikend misijon

Metka Šinigoj

V začetku avgusta smo imeli v župniji zelo vroč, pa tudi duhovno zelo bogat teden. Na poletnem oratoriju je 28 animatorjev darovalo svoj prosti čas za služenje in pripravilo čudovit oratorij za 70 otrok.

Tema letošnjega oratorija je bila zgodba o siroti Heidi, ki vabi k hvaležnosti za preprosto življenje, lepoto stvarstva in pozornost do ljudi v stiski. Otroci so obiskali tudi hribovsko kmetijo, kjer so se z lastnimi rokami preizkusili v kmečkih opravilih.

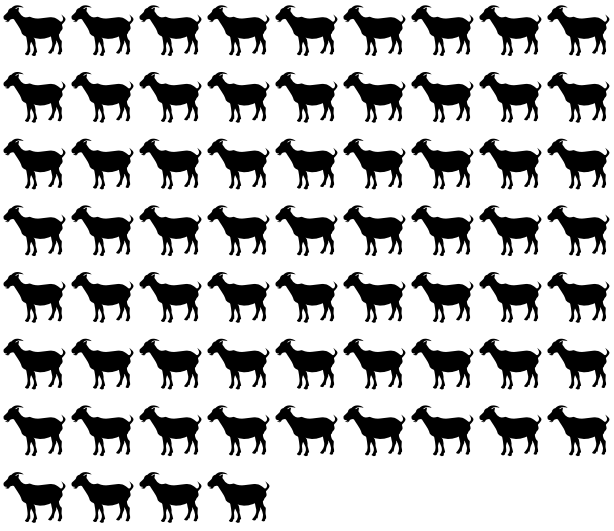
Ob otrocih in animatorjih je pri izvedbi oratorija sodelovalo še veliko dobrotnikov in ljudi, ki so na različne načine pomagali, da je bilo pripravljeno vse potrebno. Hvaležni smo tudi za podporo Mestne občine Nova Gorica, ki je prepoznala pomen druženja in dela z mladimi.

Oratorij smo s festivalno mašo zaključili v petek, 7. avgusta, in z njo vstopili v misijonski vikend, ko je bil z nami br. Jožko Smukavec.

Po maši smo imeli na placu pred cerkvijo prijetno druženje ob bovli, sladoledu, palačinkah, pijači in dobrodelnem srečelovu »Kupim kozo«. Ta je presegel vsa pričakovanja, saj je srečk zmanjkalo v pičlih 20 minutah. Na srečelovu smo zbrali sredstev za celo čredo, 67 koz! Nato so župnik in posamezniki še dodatno donirali, tako da je župnija slovenski Karitas nakazala 1400 €. V začetku septembra smo prejeli tudi njihovo zahvalo.

Ob tej priložnosti se še enkrat zahvaljujemo podjetju za železne konstrukcije in prevoznemu podjetju iz Zalošč, podjetju, ki skrbi za ogrevanje in instalacijo iz Dornberka, domači pekarni iz Volčje Drage, sirarski kmetiji iz Krnic, dvema domačima podjetjema, ki izdelujeta okusne marmelade, namaze in sirupe, kmetom vinarjem, sadjarjem, čebelarjem, mizarjem, frizerkam, umetnici, programerskemu podjetju ter piceriji in pivnici iz Šempetra, podjetju, ki trži kozmetiko, podjetju, ki izdeluje orodja, trgovskemu podjetju, tovarni sladoleda in čokolade ... vsem staršem, družinam in posameznikom iz Dornberka, Prvačine in Zalošč, ki ste darovali, prispevali, zbirali.

Predno smo se razšli, smo pred cerkvijo še enkrat zapeli oratorijsko himno in angelčka za lahko noč.

V soboto zjutraj smo se zbrali v cerkvi pri molitvi hvalnic, nato pa se je skupina, odgovorna za misijon, zbrala za načrtovanje programa jesenskega misijona.

Br. Jožko je nato čez dan obiskoval bolne in ostarele po domovih. Z obiskom je zelo osrečil tudi župljane, ki bivajo v Domu upokojencev Gradišče nad Prvačino.

Ko je sobotno sonce zašlo, smo se zbrali na Čuklji. Po kratki molitveni meditaciji smo opazovali nočno nebo in se razveselili kar nekaj utrinkov, t.i. solz svetega Lovrenca. Izvedeli smo, da so utrinki pravzaprav delčki, ločeni od kometa, ki približno vsakih 130 let leti blizu zemlje. Da smo se po galaksiji lažje znašli, je poskrbel župljan, prof. dr. Egon Pavlica. Skupaj s študentoma astronomije so nam, tudi s pomočjo teleskopa, približali goste zvezdne kopice, obročkasto meglico z majhno zvezdo pritlikavko v sredini ter dvojne zvezde, ki so soodvisne druga od druge.

V nedeljo je bilo v Zaloščah praznovanje svetega Lovrenca. Sveto mašo sta darovala br. Jožko in g. Herman Gregorič. Praznik je zaznamovalo domače vzdušje, slovesna maša s procesijo, petje in pritrkovanje. Na koncu pa seveda pogostitev in druženje vseh domačinov in tistih, ki so prišli praznovat z nami.

Veseli smo, da je naše skupno druženje iz nas izvabilo toliko dobre volje, veselja, pripravljenosti pomagati in medsebojne bližine. Prav v tem se kaže moč naše skupnosti.

Po maši v Dornberku in Prvačini smo se poslovili od br. Jožka, a le do naslednjega snidenja, na osrednjem misijonu v mesecu novembru.

Povabljeni smo, da se odzovemo in stopimo v ta čas milosti in dovolimo Gospodu, da se dotakne tudi našega življenja.

Obisk Radia Ognjišče v Dornberku

Marija Vodopivec

Letos se je Radio Ognjišče že petnajstič odpravil na kolesarsko romanje od Marije k Mariji, od prijatelja k prijatelju. Tokratna pot jih je vodila po zahodni Sloveniji. Začeli so v Bovcu pri Devici Mariji v Polju in zaključili na Krasu pri Devici Mariji Obršljanski. Na tej poti so obiskali župnije, domove starejših in se ustavljali v krajih, kjer živijo njihovi zvesti poslušalci.

Romarska pot jih je drugi romarski dan, v ponedeljek, 7. septembra, pripeljala tudi v našo župnijo. Tik pred prihodom v Dornberk so zavili proti Domu upokojencev Gradišče nad Prvačino, kjer so med stanovalci tudi nekateri člani naših občestev. Ti so v svojih najbolj aktivnih letih bogatili našo župnijsko skupnost, sedaj pa nas podpirajo z molitvijo. Med njimi so tudi zvesti poslušalci in prijatelji Radia Ognjišče, zato je bil obisk zanje lepa popestritev dneva. Poslanstvo Radia Ognjišče je tudi prinašati veselje, zato je zvok harmonike napolnil njihove prostore in marsikomu narisal nasmeh na obraz. Poskočno so zaplesali, se pozibavali in se pridružili petju slovenskih narodnih pesmi.

Zadnja postaja drugega dne kolesarjenja je bil Dornberk. Romarjem smo ob prihodu pripravili romarsko večerjo. Po večerni maši so se pred cerkvijo pridružili župljanom na skupnem srečanju.

Ker v Dornberku radi pojemo, so Žene iz Dornberka in Dornberški fantje pripravili romarjem pevsko presenečenje. Oba pevska sestava sta v pesmih opevala Vipavsko dolino, hvaležnost za našo domačo zemljo, ki nam daje vse za življenje in nam je nadvse ljuba.

Jure Sešek je srečanje imenoval kar mini srečanje prijateljev Radia Ognjišče, župnik Boštjan pa je v uvodnem pozdravu v imenu župnije izrazil veselje nad obiskom romarjev in dejal, da je to mini praznik na predvečer malega šmarna. Poudaril je, da je krščanstvo in slovenstvo tisto, kar daje našemu kraju identiteto in krščanski prazniki so del le-te. Izpostavil je praznik Marijinega imena,

ki ga v naši župniji še posebej slovesno obhajamo s procesijo po vasi, s katero se priporočamo in izročamo Mariji v varstvo.

Predstavil je tudi eno najmlajših prijateljic Radia Ognjišče šestletno Auroro, ki je s svojo sestrico Luno zapela skupaj z radijci in tudi nekaj najstarejših prijateljev: 92-letnega Jožka, 96-letnega Danila in 97-letno Zalko.

Program se je nadaljeval s predstavitvijo in spoznavanjem radijcev v verzih v obliki ugank.

Predstavili so se Blaž, Maja, Jakob, Izidor, Nataša, Miha, Rok, Tone, Meta, Lidija, Urša, Mirjam, Tanja in Jure.

Skupaj smo ob spremljavi harmonike zapeli molitev Angel gospodov in Slakovo pesem Čebelar.

Dornberški fantje so zaključili s pesmijo na čast Svetogorski kraljici, Žene iz Dornberka pa so se poslovile s pesmijo Tihi večer lega na vas. Petju smo se pridružili tudi vsi zbrani. Sledilo je druženje ob dobrotah, ki so jih pripravile pridne gospodinje.

Romarji so prenočili v župnišču in naslednji dan po zajtrku in jutranji maši nadaljevali svojo romarsko pot proti Braniku. Iskreno so se zahvalili za prijateljstvo, gostoljubje in udeležbo na srečanju. V dar in spomin smo prejeli knjigo Zgodbe za prijatelje.

Tudi mi, prijatelji Radia Ognjišče, in ostali, ki so se srečanja udeležili, smo bili veseli njihovega obiska in hvaležni za njihovo poslanstvo in vse delo, ki ga opravljajo. Marsikomu lepšajo dneve, ga spodbujajo, izobražujejo, vabijo, tolažijo. Vsakodnevno omogočajo da tisti, ki ne morejo v cerkev, spremljajo sveto mašo in druge duhovne vsebine kar od doma.

Prav je, da njihovo delo po svojih zmožnostih tudi finančno podpremo.

Vikend v Bohinjski Bistrici

Jakob Harej

Spomladi smo se z našimi birmanci odpravili na birmanski vikend. Odstotek vsakdanjika in šolskih obveznosti smo za nekaj dni zamenjali za druženje, pogovor in duhovno pripravo na birmo.

Pot se je začela na železniški postaji v Dornberku, od koder so se birmanci z vlakom odpeljali proti Bohinjski Bistrici. Že sama vožnja je bila dobra priložnost za klepet in sprostitev.

Vsako jutro smo začeli delovno in športno. Za zgodnjo budnico je poskrbela jutranja telovadba, kjer je bil na sporedu predvsem tek.

Osrednji del programa je bil namenjen razmisleku in rasti v veri in pripravi na zakrament svete birme. Pogledali smo si film z versko vsebino, ki nam je dal veliko snovi za razmišljanje. Po filmu so sledile delavnice, kjer smo se v skupinah pogovarjali o raznih temah iz vsakdanjega življenja in o moči molitve.

Pri eni od delavnic smo se razdelili tudi po spolih – fantje in punce ločeno. To se je izkazalo za odlično potezo, saj so se tako odprle teme ter vprašanja, ki so specifična za fante ali dekleta.

Dnevi v Bohinjski Bistrici so hitro minili. Domov smo se vrnili sicer utrujeni, a z dragocenimi izkušnjami, trdnejšimi medsebojnimi vezmi in lepim spominom na skupne trenutke. Verjamem, da je bila to za naše birmance pomembna in spodbudna izkušnja na njihovi poti do zakramenta svete birme.

Hvala vsem, ki ste s svojo pomočjo in molitvijo omogočili izvedbo tega vikenda.

Tabor popotnikov in popotnic 2026

Hana Šinigoj in
Špela Kobal

Naš tabor smo začeli na Sveti Gori, kjer smo se zbrali klanovci in obe voditeljici. Prvo noč smo prespali v župnišču v Gorenjem Polju, naslednje jutro pa pot nadaljevali proti Tolminu. Ob prihodu smo se osvežili v mrzli Soči, nato pa se odpravili do tolminskega župnišča. Tretji dan smo pot nadaljevali do Kobarida, kjer nas je župnik g. Ivan Blažič toplo sprejel in nas presenetil s skledo sladoleda. Za zadnji vzpon smo se povzpeli do Drežniških Raven, kjer smo dve noči bivali v majhni kočici pod Krnom. V tem tednu smo doživeli veliko lepih trenutkov, premagovali izzive in se še bolj povezali. Predvsem pa smo se poglobili vase, v naša prijateljstva in v naš odnos z Bogom. Domov smo se vrnili z lepimi spomini, novimi izkušnjami in še močnejšim občutkom povezanosti.

Naš tabor smo začeli na Sveti Gori, kjer smo se zbrali klanovci in obe voditeljici. Prvo noč smo prespali v župnišču v Gorenjem Polju, naslednje jutro pa pot nadaljevali proti Tolminu. Ob prihodu smo se osvežili v mrzli Soči, nato pa se odpravili do tolminskega župnišča. Tretji dan smo pot nadaljevali do Kobarida, kjer nas je župnik g. Ivan Blažič toplo sprejel in nas presenetil s skledo sladoleda. Za zadnji vzpon smo se povzpeli do Drežniških Raven, kjer smo dve noči bivali v majhni kočici pod Krnom. V tem tednu smo doživeli veliko lepih trenutkov, premagovali izzive in se še bolj povezali. Predvsem pa smo se poglobili vase, v naša prijateljstva in v naš odnos z Bogom. Domov smo se vrnili z lepimi spomini, novimi izkušnjami in še močnejšim občutkom povezanosti.

Služenje na poletnem IV taboru 2026

Luka Šinigoj

Med letošnjimi poletnimi počitnicami, natančneje med 5. in 11. julijem 2026, smo se Steg Dornberk 1 in Steg Sežana 1 udeležili poletnega tabora IV v kraju Reteče. Voditelji, starejši predstavniki izvidnikov in vodnic ter skavti, ki smo služili, smo prišli že en dan prej, da smo lahko pripravili osnovne elemente tabornega prostora. Naslednji dan, ko so prišli še preostali predstavniki veje izvidnikov in vodnic, smo skupaj dvignili še skavtski jambor in tako se je tabor uradno začel.

Čeprav se ga je udeležilo nekoliko manj izvidnikov in vodnic, to nikakor ni zmanjšalo njegove kakovosti. Prav nasprotno. Manjše število udeležencev je poskrbelo za še bolj osebno vzdušje, saj smo se lahko med seboj bolje spoznali, se še bolj povezali in stkali nova prijateljstva. Tako so bili dnevi kljub manjši udeležbi polni lepih trenutkov, skupnih doživetij in pristnih vezi, ki se ostale tudi po tem, ko se je tabor že zaključil.

Letošnja tema sta bila Asterix in Obelix, naš tabor pa je predstavljal eno izmed še neosvojenih provinc Galije. Vsak dan smo pripravili krajšo dramsko uprizoritev, v kateri sem sodeloval tudi sam, saj sem odigral vlogo Asterixa. Tako so otroci vsak dan spoznali kakšno novo prigodo Asterixa in Obelixa. Med tednom smo s skupnimi močmi razkrili tudi skrivno »cesarjevo šifro« in tako pregnali Rimljane z našega ozemlja. Skozi igro smo se naučili, da nam moči ne daje vedno čarobni napoj, temveč da se prava moč že ves čas skriva v nas samih. Zato smo za geslo izbrali besede »Sam svoj čarobni napoj«, ki so krasile tudi tablo pri vhodu v tabor.

Čeprav sem se služenja udeležil prvič, mi ni predstavljalo prevelikega izziva, saj so bili voditelji zelo prijazni in so mi kljub delu ter izvajanju programa z veseljem priskočili na pomoč. Tudi če česa nisem znal pripraviti, so mi to potrpežljivo pokazali, za kar sem jim zelo hvaležen.

Najbolj si bom zapomnil dan, ko so se izvidniki in vodnice odpravili na pot, voditelji in skavti, ki smo služili, pa smo ostali v taboru. Ta dan mi je bil zelo zabaven, ne zato, ker v taboru ni bilo otrok, temveč zato, ker je bil zadnji dan pred razglasitvijo visoke požarne ogroženosti. Takrat smo si z voditelji pripravili še »poslednji« ogenj in v saču spekli pice ter cimetove rolice, ki so bile naravnost odlične. Večer pa nam je popestrila tudi nogometna tekma med Argentino in Egiptom, ki se je končala z rezultatom 3:2. Nekateri smo bili ob tem, ko je Argentina zaostajala z 0:2, kar na trnih.

Služenje na poletnem taboru mi bo ostalo v lepem spominu, saj sem spoznal veliko novih ljudi in sklenil nova prijateljstva. Naučil sem se tudi, da se da stvari izpeljati do konca, tudi če ne gre vse po načrtih. Kljub visoki požarni ogroženosti smo se namreč znašli in prilagodili okoliščinam. Namesto tabornega ognja smo uporabili prosojne cisterne za vodo, v katere smo namestili rdeče luči. Vzdušje je bilo še vedno lepo, vendar je bilo ob takšnem »ognju« precej mrzlo, zato smo komaj čakali 23. uro, da smo se lahko odpravili spat v šotore. Pri kuhanju smo si pomagali s plinskimi jeklenkami, kar je pomenilo nekoliko več dela za tehnike, vendar je bilo kljub temu še vedno zabavno.

Ko pogledam nazaj na teden, preživet v Retečah, lahko rečem, da mi je služenje prineslo veliko več kot le nove izkušnje in spretnosti. Prineslo mi je nova prijateljstva, veliko lepih spominov in spoznanje, da se lahko tudi iz nepredvidenih situacij s skupnimi močmi najde dobra rešitev. Predvsem pa sem spoznal, kako pomembni so medsebojna pomoč, potrpežljivost in dobra volja. In če sem se v teh dneh kaj naučil je to, da čarobnega napoja ne potrebujemo vedno v posodici, saj se prava moč skriva v nas samih in ljudeh, ki nas obkrožajo. Navsezadnje smo res lahko vsak svoj čarobni napoj!

Oratorij 2026: Živeti je lepo!

Animatorji

Oratorij 2026 v Dornberku je spremenil poletne dni v pravo pustolovščino, polno smeha, prijateljstva in novih doživetij. Ob zgodbi o Heidi so otroci skozi igre, ustvarjanje in druženje odkrivali, da so največji zakladi skriti v dobroti, pogumu in srčnih ljudeh. Čeprav se je končal prehitro, so v srcih otrok in animatorjev ostali spomini, ki bodo še dolgo sijali kot poletne zvezde.

Dva Triglava in velik izziv

Tine Baša

Neke nedelje me je po nedeljski sv. maši Matej, s katerim skupaj ministrirava, vprašal, če bi šel z njim peš od doma na Triglav. Vabilo sem z veseljem sprejel. Tako smo se 8. septembra zbrali in se dogovorili o tem, kako bomo izpeljali naš podvig. Na Triglav naj bi šli od petka, 11. septembra, do ponedeljka, 14. septembra.

1.dan

Iz Zalošč smo se odpravili ob 16. uri. Skozi Osek smo se mimo vitovske cerkve ob lepih razgledih na Vipavsko dolino povzpeli v Trnovski gozd. Hodili smo do vasi Nemci. Tam smo se odpočili ter se prek vasi Lokve spustili v Čepovan, kjer smo prespali.

2.dan

Iz Čepovana smo hodili po dolini, ki je bila obsijana z jutranjim soncem. Spustili smo se do Mosta na Soči. Tam smo opravili zadnji nakup v našem izletu ter pojedli kosilo. Noge smo namočili v jezeru ter se čez Poljubinj začeli vzpenjati na Tolminski Triglav. Pot je bila slabo označena, zato ni čudno, da smo se čez nekaj časa izgubili. Šli smo kar naravnost v hrib. Na vrhu se nam je odprl lep razgled na cilj za ta dan - planino Razor. Pot nas je vodila še čez planino Podkuk, kjer smo opazovali lep sončni zahod in kmalu prispeli na planino Razor, kjer smo prespali.

3. dan

Po zajtrku smo se se čez prelaz Globoko odpravili na dom na Komni. Tam smo pojedli kosilo ter že gledali proti naslednji koč i- koči pri Triglavskih jezerih. Na poti smo se pri izviru oskrbeli z vodo. V koči pri Triglavskih jezerih smo naredili krajši postanek. Kmalu smo kočo pustili za sabo in se po Dolini sedmerih Triglavskih jezer, ki je bila obsijana z večernim soncem, odpravili do našega cilja za ta dan- koče na Prehodavcih. Tu smo pojedli večerjo in opazovali kozoroge, ki smo jih od tu naprej videli kar pogosto.

4.dan

Zjutraj smo se zbudili v lepo, a hladno jutro. Čez Hribarice smo se odpravili do koče na Doliču. Tam smo pustili nahrbtnike in se pripravili za zadnji vzpon v našem pohodu. Ko se nam je odprl pogled na Triglav, smo zagledali vrh, ovit v meglo. Preden smo prispeli na vrh, se je megla razkadila in odprl se nam je čudovit razgled, tako da smo pozabili na utrujenost. Za spomin smo se fotografirali, nato pa se začeli spuščati proti koči na Doliču. Pokosili smo in se odpravili proti Zadnjici. V dolini nas je že čakal Rajko s picami, ki so nam po vsem naporu in utrujenosti zares teknile.

Tako se je končal naš pohod, na katerem smo osvojili kar dva Triglava in nam bo kljub vsem žuljem in bolečinam ostal v lepem spominu.

Barve Dornberka v morju skavtskih rutic

Manca Berce in
Meta Mrevlje

Na poletnih skavtskih izobraževanjih

“

V začetku avgusta sva se s Saro odpravili na osnovno voditeljsko usposabljanje Skavtska vzgoja, kjer sva skozi pester in zabaven program poglabljali svoje veščine vodenja. Na dogodku sva pridobili veliko novega znanja o tem, kaj vse oblikuje dobrega skavtskega voditelja – od odgovornosti, poznavanja vsebine vzgajanja in skavtskih metod, do spodbujanja k sodelovanju. Poleg neprecenljivih izkušenj sva spletli tudi nova prijateljstva s skavti iz različnih stegov po celi Sloveniji, se z njimi povezali ter se domov vrnili polni svežega navdiha za nadaljnje izzive.

Manca

”

“

V prvem tednu avgusta sem se tudi sama udeležila enega od šestih osnovnih usposabljanj Skavtska vzgoja, tokrat v vlogi programske voditeljice skupini skavtov, ki so prišli na izobraževanje. Skupaj s šestimi voditelji iz različnih stegov in duhovnim asistentom smo skrbno pripravili 6-dnevni program in svoje znanje predajali mlajšim generacijam. Lepo je videti zagnanost in motivacijo, ki jo prinašajo novi skavtski voditelji.

Meta

”

Smučanje med zimskimi počitnicami

Februarja se nas je poln avtobus mladih, skupaj z župnikom, odpeljal na smučanje v Zoncolan. Imeli smo se res super! Smučanje je bilo top, vreme super, poleg vsega pa smo se še dobro najedli in nasmejali. Res še en lep dan z najboljšo družbo!

Manca Berce in
Sara Harej

Začetek skavtskega leta

V soboto, 17. 10. 2026, smo skavtsko leto začeli v duhu risanke Svet igrač (Toy Story). Podobno kot Woody, Buzz in ostali prijatelji, ko ostanejo sami, so se tudi naše igrače nenadoma znašle na povsem neznanem mestu – brez svojega voditelja. Ko so se odpravile na misijo, da ugotovijo, kje so in kje je njihov vodja, so skozi skrivnostne namige spoznale, da je prišel čas za slovo. Skavti so z igro in utrjevanjem skavtskih veščin uspešno našli pismo, v njem pa odkrili zadnje slovo. Ob tem vznemirljivem dogodku smo medse z veseljem sprejeli nove člane in voditelje, hkrati pa se poslovili od tistih, ki odhajajo naprej.

KJE SI? PRIDI DOMOV!

Včasih se zdi, da smo si ljudje bližje kot kadarkoli prej, pa vendar se v vsakdanjem hitenju vse bolj oddaljujemo drug od drugega. Zmanjkuje nam časa za iskren pogovor, za bližino in za preprosto vprašanje: Kako si v resnici?

Kolikokrat si rečemo, da si bomo vzeli več časa za Boga, za svoje bližnje in za stvari, ki nam v življenju res veliko pomenijo. A dnevi minevajo, obveznosti se vrstijo in marsikaj, kar nam je bilo nekoč blizu, počasi potisnemo na stran. Tako se včasih oddaljimo tudi od župnije, ne da bi se tega zares zavedali.

»Kje si? Pridi domov.« Dve kratki povedi, ki v sebi nosita veliko topline. V Svetem pismu Bog človeka nagovori z vprašanjem: »Kje si?« (1 Mz 3,9). Ne zato, ker ne bi vedel, kje je, ampak ker ga išče in si želi odnosa z njim. Tudi danes nas vabi, da se ustavimo in se vprašamo: Kje sem na svoji življenjski poti? Sem našel svoj mir? Se še čutim blizu Bogu in ljudem?

V naslovu našega misijona je nekaj posebej lepega: ne gre samo za vprašanje »Kje si?«, ampak tudi za povabilo: »Pridi domov.« Dom ni prostor, kjer bi morali biti popolni in kjer bi bilo vse vedno urejeno. Dom je prostor, kjer smo sprejeti takšni, kot smo, kjer nas nekdo opazi in kjer smo dobrodošli.

Tudi župnija je lahko takšen dom. Ne le kraj, kamor prihajamo k maši, ampak skupnost, v kateri si prisluhnemo, si pomagamo in drug drugemu pokažemo, da nismo sami in da smo del nečesa večjega.

Župnijski misijon je priložnost, da se ustavimo in znova poiščemo pot do Boga in drug do drugega. Morda je čas za prvi korak – za vrnitev, pogovor ali prijazno besedo nekomu, ki se je oddaljil. Morda smo prav mi tisti, ki lahko nekomu pomagamo začutiti, da je dobrodošel in ljubljen.

»Kje si? Pridi domov.« Morda je to povabilo namenjeno prav meni. Morda tebi. Ali pa nekomu, ki že dolgo čaka, da ga kdo povabi. Poskrbimo, da bodo vrata našega župnijskega doma res odprta in da se bo vsak, ki bo vstopil, počutil dobrodošlega.

Program misijona

Petek, 20. 11.

cerkev sv. Danijela, Dornberk	18:00	Uvodna sveta maša *Pri maši sodelujejo otroci in starši iz 1. in 2. razreda*

Bog te išče
Vse se začne z vprašanjem: »Kje si?« To ni vprašanje nekoga, ki ne ve, kje smo, ampak Boga, ki si želi odnosa z nami. Ne glede na to, kje smo, kaj doživljamo in kako daleč smo morda zašli, nas Bog pozna in nas kliče. Misijon bomo začeli z odprtim srcem in povabilom, da znova prisluhnemo njegovemu glasu.

Sobota, 21. 11.

cerkev sv. Danijela, Dornberk	8:00	hvalnice
	9:00	skupni zajtrk
vse 3 vasi	10:00	misijonarjenje od vrat do vrat
Župnijska dvorana, Dornberk	14:00	srečanje za starše prvoobhajancev in birmancev
cerkev sv. Danijela, Dornberk	17:30	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
	18:00	sveta maša *Pri maši sodelujejo otroci in starši iz 3. razreda*
	19:00	Misijonarji se predstavijo *Pogovorni večer z misijonarji* *V času dogodka bo organizirano varstvo otrok*

Naredi prvi korak
Včasih čakamo, da bi nekdo potrkal na naša vrata. A Bog ne čaka, da prvi naredimo korak, On nam sam prihaja naproti in nas vabi, da tudi mi stopimo drug k drugemu. Z obiski domov, srečanji in iskrenimi pogovori želimo odpirati vrata bližine, prinašati toplino in sporočilo, da nihče ni pozabljen, da je vsak človek vreden pozornosti in da je vsakdo dobrodošel. Saj se vera najlepše živi prav v drobnih dejanjih ljubezni, v trenutkih, ko si vzamemo čas drug za drugega, prisluhnemo in pokažemo, da nam ni vseeno.

Nedelja, 22. 11.

cerkev sv. Lovrenca, Zalošče	8:15	sveta maša
cerkev sv. Danijela, Dornberk	9:00	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
	9:30	sveta maša
cerkev sv. Andreja, Prvačina	10:15	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
	10:45	sveta maša
cerkev sv. Danijela, Dornberk	14:00	litanije Srca Jezusovega
	15:00	skupni pohod po vseh 3 župnijah. *Start izpred cerkve v Dornberku. Zaključek s skupno zakusko iz popotne torbe.*

Nikoli nisi sam
Nihče ni ustvarjen za samotno pot. Potrebujemo drug drugega, skupnost in občutek pripadnosti. Ko se srečamo kot ena župnijska družina, odkrivamo, da je dom tudi tam, kjer smo sprejeti, povezani in drug drugemu blizu.

Ponedeljek, 23. 11.

cerkev sv. Danijela, Dornberk	7.00	hvalnice
	8.00	skupni zajtrk
	9:00	obiski misijonarjev po domovih
veroučna učilnica, Dornberk	15:30	verouk 5. razred
	16:30	verouk 2. razred
cerkev sv. Danijela, Dornberk	17:30	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
	18.00	sveta maša *Pri maši sodelujejo otroci in starši iz 4. razreda*
	19:00	Vsak s svojim darom *Večer spominov in hvaležnosti za talente, ki bogatijo našo skupnost.*

Odpri vrata
Vsak od nas ima svoje talente, darove in sposobnosti, s katerimi lahko prispeva k skupnosti. Prav iz teh različnih darov, pa tudi iz časa, truda in pripravljenosti posameznikov, raste in živi naša župnijska skupnost. Pogosto pozabimo, koliko ljudi s svojimi dejanji, tudi tistimi najmanjšimi in na videz samoumevnimi, skrbi za to, da vse teče in da se v naši cerkvi in skupnosti dobro počutimo. Zato bomo večer po maši namenili prav razmisleku o tem, kdo vse soustvarja našo skupnost, koliko različnih talentov se v njej skriva in kako pomemben je vsak prispevek, ne glede na to, kako majhen se zdi.

Torek, 24. 11.

cerkev sv. Lovrenca, Zalošče	7:00	hvalnice
	8:00	skupni zajtrk pri Ivančevih
	9:00	obiski misijonarjev po domovih
Dom upokojencev, Gradišče	10:00	sveta maša
veroučna učilnica, Dornberk	16:30	verouk 1. razred
cerkev sv. Lovrenca, Zalošče	18.00	Sveta maša, po maši obred za rajne prednike, prijatelje, sorodnike iz naših župnij *Pri maši sodelujejo otroci in starši 5.in 6. razreda*

Poklicani za svetost
Ljubezen ne izgine s slovesom. V naših srcih ostajajo ljudje, ki so zaznamovali naše življenje in nam pokazali, kaj pomeni ljubiti. V molitvi se jih bomo spomnili ter svoje upanje izročili Bogu, pri katerem ima življenje svoj večni dom.

Sreda, 25. 11.

cerkev sv. Andreja, Prvačina	7:00	hvalnice
	8:00	skupni zajtrk
	9:00	obiski misijonarjev po domovih
veroučna učilnica, Dornberk	15:00	verouk 4. razred
	16:00	verouk 6. razred
	17:30	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
cerkev sv. Andreja, Prvačina	18.00	Sveta maša *Pri maši sodelujejo otroci in starši iz 7. razreda*
	19.00	Pogovorni večer z zakoncema Štremfelj *V času dogodka bo organizirano varstvo otrok*

Od vrhov sveta do globine vere
Dom ni le kraj, ampak odnos, ki ga gradimo skozi življenje, v lepih trenutkih in preizkušnjah. Včasih moraš iti daleč, da odkriješ, kaj je zares pomembno. Marija in Andrej Štremfelj bosta z nami delila svojo zgodbo o spreobrnjenju in o tem, kako sta na poteh po svetu vedno bolj odkrivala Boga. Skozi gore, lepoto stvarstva in preizkušnje bomo z njima odkrivali tudi, kje so meje človeka in kaj pomeni skozi življenje hoditi z Bogom.

Četrtek, 26. 11.

cerkev sv. Danijela, Dornberk	7.00	hvalnice
	8.00	skupni zajtrk
	9.00	obiski misijonarjev po domovih
veroučna učilnica, Dornberk	14:30	verouk 8. razred
	15:30	verouk 7. razred
	16:30	verouk 3. in 9. razred
cerkev sv. Danijela, Dornberk	18.00	Sveta maša *Pri maši sodelujejo otroci in starši 8. razreda*
	19:00	češčenje Najsvetejšega in spokorno bogoslužje

Vrni se. Vedno je čas za nov začetek.
Včasih se od doma oddaljimo po majhnih korakih. Tudi v odnosu z Bogom lahko zaidemo, pozabimo na molitev ali izgubimo notranji mir. A Božja vrata ostajajo odprta. Na ta dan bomo povabljeni, da se ustavimo, odpremo srce, odpustimo in sprejmemo odpuščanje.

Petek, 27. 11.

cerkev sv. Danijela, Dornberk	7.00	hvalnice
	8.00	skupni zajtrk
	9.00	obiski misijonarjev po domovih
	15:00	sveta maša za upokojence, bolne in ostarele. Po maši bo druženje. *Organiziran bo prevoz. Kdor nima pevoza naj to sporoči na telefonsko številko: 040 332 373 (Boženka).*
	17:30	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
	18:00	Sveta maša *Pri maši sodelujejo otroci in starši 9. razreda.*
	19:00	srečanja po stanovih: • mladi v župnijski dvorani • žene v kapeli v Dornberku • možje v gasilskem domu *V času dogodka bo organizirano varstvo otrok*

Pri Bogu je prostor za vsakega
Vsak človek potrebuje bližino, sprejetost in občutek, da nekam pripada. Posebej se bomo spomnili bolnih, ostarelih pri maši z bolniškim maziljenjem in se zvečer srečali po stanovih: mladi, žene in možje. V Božjem domu nihče ni odveč – za vsakega je prostor in vsak je dragocen.

Sobota, 28. 11.

cerkev sv. Andreja, Prvačina	7.00	hvalnice
	8:00	skupni zajtrk
	9:00	delavnica izdelovanja adventnih venčkov

Oratorijski dan za družine - zbiranje prijav na QR kodi

Dornberk	10:00	igrica in kateheza
Pred župniščem, Dornberk	11:00	otroške delavnice *adventni venčki, skavtska delavnica...*
	11:00	srečanje za starše z misijonarji
	13:00	skupno kosilo
	13:30	velika igra
	17:30	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
cerkev sv. Andreja, Prvačina	18:00	Sveta maša s posebnim blagoslovom za pare
Sokolski dom, Prvačina	19:00	Družabni večer za pare *V času dogodka bo organizirano varstvo otrok*

Dom gradimo skupaj
Dom nastaja tam, kjer si vzamemo čas drug za drugega, kjer se znamo veseliti, sodelovati in si stati ob strani. Danes bomo skozi druženje, igro in srečanje zakoncev odkrivali, kako pomembno je, da dom gradimo skupaj – vsak s svojimi darovi.

Prijava na QR kodi

Nedelja, 29. 11.

cerkev sv. Danijela, Dornberk	9.30	sveta spoved ali osebni pogovor z misijonarjem
	10.00	slovesna sveta maša s procesijo
		skupno kosilo in druženje

Dobrodošel doma!
Ob koncu misijona se naše skupno potovanje se tukaj ne konča. Dom ni cilj, v katerega pridemo samo enkrat, ampak prostor, ki ga vsak dan znova gradimo z vero, ljubeznijo in medsebojno bližino. Bog nas vedno čaka z odprtimi vrati. Naj se to, kar bomo v misijonu doživeli, nadaljuje v naših domovih, odnosih in župnijski skupnosti.

Kdo prihaja med nas?

V času misijona bodo med nami brat Jože Smukavec, brat Luka Modic in sestra Grażyna Mech. Veselimo se njihovega obiska, druženja in vsega, kar bodo z nami delili.

V soboto, 21. novembra 2026, bomo imeli prav posebno priložnost, da jih pobliže spoznamo. Predstavili nam bodo svoje življenjske zgodbe, poti vere in izkušnje, ki so jih oblikovale.

Do takrat pa smo zbrali nekaj zanimivih in morda manj znanih drobtinic iz njihovega življenja.

Brat Jože Smukavec
5 zanimivosti o bratu Jožku

1. Po izobrazbi je agronom, zato se spozna tudi na rastline in zemljo.
2. Preden je postal kapucin, je delal v lesni industriji.
3. Je velik ljubitelj glasbe in rad zapoje.
4. Rad zapleše – tudi redovniki niso imuni na dober ritem!
5. Njegova življenjska pot ga je vodila od Bohinja prek Assisija do redovniškega življenja.

Brat Luka Modic
5 kratkih in zanimivih dejstev

1. Že pri štirih letih je vedel, da želi postati slikar.
2. Slikarstvo je študiral v Benetkah.
3. Ima značilen bloški naglas.
4. Njegova dolga brada je že skoraj njegov zaščitni znak.
5. S svojim humorjem in pripovedovanjem bi lahko nastopal tudi kot stand-up komik!

Sestra Grażyna Mech
5 zanimivosti o sestri Grażyni

1. Po rodu je Poljakinja, po srcu pa – kot sama pravi – Slovenka.
2. Redovnica je že od svojega 18. leta.
3. Leta 2025 je praznovala kar 50 let redovnega življenja.
4. Živela in delovala je v Franciji, Švici in Kongu, kjer je bila tudi sredi vojnih razmer.
5. Tudi po 20 letih v Sloveniji jo še vedno navdušujejo slovenske cerkvene pesmi.

Veroučenci odgovarjajo: Kaj si predstavljaš ob besedi misijon?

Kateheti

V dneh pred našim župnijskim misijonom smo kateheti veroučence povprašali, kaj si predstavljajo ob besedi misijon. Njihova razmišljanja so nam lahko v spodbudo, da tudi sami razmislimo, kaj nam pomeni misijon. Nekaj njihovih zanimivih in prisrčnih odgovorov delimo tudi z vami.

Dobro delo, pomoč ljudem v stiski.

Misijon je teden, ko se posvetimo veri.

Misijon mi pomeni prenovo vere, povezano skupnost in molitev.

Ljudje v župniji se še bolj približamo Bogu.

Spoznavanje drug drugega, molitev, druženje, gremo k spovedi, zraven povabimo neverne, molimo, beremo Sveto pismo ...

Misijon mi pomeni čas, ko molim, se več družim in prenovim vero v sebi.

Če povabimo k misijonu prijatelja, se bo še on srečal z vero in Bogom.

Na misijon se bom pripravil z molitvijo in dobrimi deli.

Spomnim se na potovanje misijonarjev v Afriko.

Misijona se veselim, ker se bom srečal z Bogom.

Misijona se veselim, ker se bom srečal z Bogom.

Pomislim na molitev in Boga.

Misijon je praznik.

Misijon je čas, ko je vera močnejša.

Misijona se veselim, ker se bom srečal z Bogom.

Devetošolci so povzeli: »Mladi si želimo, da bi bil misijon vesel in blagoslovljen čas, v katerem bi se še bolj povezali z Bogom, drug z drugim ter skupaj rasli v veri in ljubezni.« Njihova želja naj bo prošnja nas vseh, za vso našo skupnost. Jezus bi misijonsko dogajanje prav gotovo podkrepil z besedami: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.« (Mt 18,19-20)

Misijon je za vse, ki se želijo zbližati z Jezusom.

Želim si, da bi se v misijonu bolj povezali.

Mislim, da nas misijon uči, kako pomembni so dobrota, ljubezen in pomoč drugim. Če bi vsak naredil vsaj eno dobro dejanje na dan, bi bil svet zagotovo lepši.

Ozrimo se nazaj – misijoni v naši župniji

Danijel Kovačič

Od prvega znanega ljudskega misijona leta 1897 do današnjih dni

Ljudski misijoni v župniji Dornberk

Naš nekdanji župnik Ivan Albreht je v knjigi *Župnija Dornberk v stiskalnici zgodovine* zbral podatke o znanih misijonih v naši župniji. Kot sam opozarja, vseh misijonov verjetno ni bilo mogoče odkriti, saj so bile župnijske oznanilne knjige v nekaterih obdobjih zelo skope. Kljub temu ohranjeni zapisi razkrivajo zanimiv pregled duhovnega življenja naših prednikov.

Ta seznam nam pokaže, da so se ljudski misijoni v naših krajih ponavljali skozi več kot stoletje. Vsaka generacija je živela v drugačnih družbenih in zgodovinskih okoliščinah, vendar je ostajala ista temeljna potreba: srečati Kristusa, poglobiti vero in okrepiti življenje župnijske skupnosti.

Leto 1897: misijon, ki je napolnil cerkev

Prvi znani ljudski misijon v naših krajih je potekal od 4. do 11. aprila 1897, v času župnika Lovra Juvančiča, ki je v Dornberk prišel maja 1895.

O odmevnosti misijona priča dopis, objavljen 23. aprila 1897 v časopisu *Soča*. Napisal ga je neki Zaloščan, ki je bil navdušen nad množično udeležbo:

»Minuli teden se je obhajal v bližnji župniji donberški sv. misijon. Udeležba je bila tako ogromna, da je moral zadnji dan g. misijonar pred cerkvijo pridigati. Saj tudi ni čudo, ako se pomisli, da se niti stari ljudje ne morejo spominjati, da bi se kdaj vršilo v tej župniji tako sveto opravilo.«

Zapis nam pove, da je misijon presegel meje samega Dornberka. K svetim mašam, pridigam in spovedi so prihajali tudi verniki iz Zalošč, Saksida in Prvačine.

Toda dopis ni govoril samo o velikem obisku. Zaloščan je opozoril tudi na težave tedanjega verskega življenja. Zalošče in Saksid sta bila povezana s Prvačino, čeprav je bila pot do tam za mnoge dolga in težavna. Takrat še ni bilo mostu

Pregled znanih ljudskih misijonov:

4.–11. 4. 1897

2.–9. 12. 1923
Vodili so ga M. Klančnik, Zdravljič in p. Romuald.

11.–18. 3. 1934

4.–11. 11. 1951
Zalošče

3.–11. 1. 1953

čez Vipavo, kakršnega poznamo danes, zato je bila zlasti starejšim in ob slabem vremenu pot v župnijsko cerkev otežena.

Pisec si je želel boljših možnosti za versko življenje, pogostejšega bogoslužja in večje povezanosti. Njegove besede nas še danes spominjajo, da župnijskih skupnosti ne gradijo samo cerkvene stavbe in razpored bogoslužja, temveč predvsem ljudje, ki si želijo skupaj živeti in rasti v veri.

Leto 1923: pričakovanje časa milosti

Po prvi svetovni vojni, ko so se razmere nekoliko umirile, je na začetku adventa leta 1923 naša župnija znova dočakala ljudski misijon. Potekal je od 2. do 9. decembra, vodili pa so ga M. Klančnik, Zdravljič in p. Romuald.

Župnik Godnič je misijonarje ob začetku sprejel z nagovorom, v katerem je poudaril svetost i prihajajočih dni. Med drugim je dejal:

»Svet dan je, ki je danes za našo župnijo nastopil, svet in milosti poln je čas, ki je danes za našo faro napočil, čas sv. misijona, ki ga naša fara skoraj 30 let ni obhajala.«

Ob koncu jih je prosil: »Oznanjujte nam Jezusa – Križanega in Odrešenika naše duše!«

V naslednjih letih je v naših krajih sledil pravi duhovni preporod. Pomembno vlogo je imel tudi župnik Godnič, ki je redno pripravljal duhovne vaje za fante in dekleta. Dvakrat jih je vodil celo svetniški duhovnik Filip Terčelj.

V takšnem okolju so se oblikovali številni duhovni poklici. Iz Dornberka in okoliških krajev so izšli duhovniki, redovniki in redovnice, med njimi Viktor Berce, Jožef Žorž, Bogomir Berce, Ernest Saksida, frančiškanski brat Kornelij Šinigoj in jezuitski brat Jože Bric. Na založki strani sta bila med drugimi jezuita Ivan Rojic in Angel Budihna ter redovnici s. Rafaela Saksida in s. Terezija Rafaela Saksida.

Duhovni poklici seveda niso sad samo enega misijona, temveč dolgotrajne molitve, vzgoje, družinskega življenja in župnijske skupnosti. Toda ta zgodba nam kaže, kako rodovitno je lahko okolje, v katerem se mladi srečujejo z vero in odkrivajo Božji klic.

Leto 1934: otroci, mladi in Marijina prošnja

V postnem času leta 1934 je bil v župniji misijon ob praznovanju 1900-letnice našega odrešenja. Misijonarji so najprej tri dni posvetili šoloobveznim otrokom, nato pa je od 11. do 18. marca sledil misijon za odrasle. Ob svetih mašah in pridigah so verniki pristopali k spovedi in svetemu obhajilu, misijonarji pa so obiskovali tudi bolnike.

22.–30. 1. 1966
Vodili so ga jezuiti Edmund Böhm, Pavel Berden in Franc Cerar. Misijonska obnova je potekala leta 1967.

14.–21. 12. 1975
Vodila sta ga salezijanca Janez Jenko in Franc Mihelčič.

16.–23. 12. 1990
Vodila sta ga jezuita Tomaž Podobnik in Edmund Böhm.

5.–13. 12. 1998
Vodila sta ga jezuita Lojze Markelj in Beno Lavrih.

20.–28. 11. 2010
Vodila sta ga kapucina br. Marko Senica in br. Matej Nastran.

Posebno pomembno je bilo, da so otroci in odrasli lahko poslušali govore v slovenščini, molili in peli v svojem jeziku. V času hudega poitalijančevanja je bilo to za ljudi še posebej dragoceno.

V istem obdobju se je poglobila tudi marijanska pobožnost. V župniji sta bili ustanovljeni dekliška in fantovska Marijina družba, v katerih so se mladi oblikovali za krščansko življenje. Na svečnico leta 1934 so slovesno blagoslovili tudi velik kip Marije Brezmadežne, ki še danes krasi našo cerkev.

Ob tem si lahko predstavljamo cerkev, polno mladih, ki skupaj molijo rožni venec in svoje upe izročajo nebeški Materi. Njihov zgled nas tudi danes vabi, da znova odkrijemo moč skupne molitve in Marijine priprošnje.

Misijona v letih 1951 in 1953: vera v času preizkušenj

Po drugi svetovni vojni je bilo življenje Cerkve zaznamovano s preganjanjem vernih in številnimi omejitvami. Kljub temu so se verniki še naprej zbirali pri bogoslužju in iskali priložnosti za poglobitev vere.

Leta 1951 je misijon potekal v Zaloščah, od 4. do 11. novembra. Pomembno vlogo pri njegovi organizaciji je imel Ivan Rejec, ki je vernike spodbujal k udeležbi pri svetih mašah in misijonskih govorih.

Dve leti pozneje, od 3. do 11. januarja 1953, je bil misijon tudi v Dornberku. Verniki so se ves teden zbirali pri štirih svetih mašah na dan, ob tem pa so potekali posebni nagovori za moške in fante ter za ženske, dekleta in matere. Misijonarji so veliko časa namenili spovedi ter poudarjali spravo, medsebojno odpuščanje in popravo krivic. Misijon so sklenili s procesijo z Najsvetejšim.

Za organizacijo takšnih dogodkov je bilo v času preganjanja vernih potrebno veliko poguma duhovnikov in laikov. Kljub pritiskom in nevarnosti so se ljudje zbirali ter ohranjali versko življenje.

Ti dogodki nas spominjajo na pogum naših prednikov, ki so vero živeli tudi takrat, ko to ni bilo preprosto in samoumevno.

Misijoni v novejšem času

Misijonsko izročilo se v naši župniji ni končalo sredi prejšnjega stoletja. Po ohranjenih podatkih so se ljudski misijoni nadaljevali v letih 1966, 1975, 1990, 1998 in 2010. Vodili so jih jezuiti, salezijanci in kapucini, po misijonih leta 1966 in 2010 je čez eno leto sledila tudi misijonska obnova.

Čeprav se je svet v tem času močno spremenil, je namen misijona ostal enak: ljudem pomagati, da se srečajo s Kristusom, obnovijo odnos z Bogom in med seboj ter vero prenesejo v vsakdanje življenje.

Vsak misijon je bil povezan s svojim časom, svojimi izzivi in svojimi milostmi. Vsem pa je skupno, da so naši predniki znova in znova sprejemali povabilo k duhovni prenovi.

Kaj se lahko iz zgodovine naučimo danes?

Ko se ozremo na več kot stoletje misijonske zgodovine v naši župniji, vidimo, da so se časi spreminjali, človekovo srce pa je ostajalo lačno Boga. Naši predniki so v misijonih iskali odpuščanje, upanje, moč za preizkušnje in odgovore na življenjska vprašanja. Mnogi so ob njih poglobili svojo vero, nekateri pa so v takšnem okolju odkrili tudi svoj duhovni poklic.

Tudi danes ne živimo brez skrbi in težav. Naše družine se srečujejo z vsakdanjimi obremenitvami, mladi iščejo svojo pot, med ljudmi so včasih nesporazumi, vera pa lahko zaradi hitrega življenjskega ritma počasi zdrsne na rob našega življenja.

Zato je ljudski misijon tudi danes dragocena priložnost, da znova odpremo vrata Kristusu. Da se vrnemo k molitvi, pristopimo k spovedi, odpustimo drug drugemu, obnovimo odnose in znova odkrijemo, da smo del ene župnijske družine, ki povezuje Dornberk, Zalošče in Prvačino.

Spomini preteklih misijonov:
Angelca Čotar

Metka Šinigoj

Rojena sem leta 1938 na placu, pri Županovih. Naš stric Mirko (Bogomir Berce) je bil duhovnik, naša teta Milena pa ga je spremljala kot kuharica. Ker nas je bilo doma osem otrok, sem svoje otroštvo preživela pri teti na Vrabčah, kjer je stric služboval. Bil je član Cirilmetodijskega društva katoliških duhovnikov in je pogosto vodil ljudske misijone po različnih župnijah. Da ni bila teta sama, sem tudi takrat, ko sem živela spet doma, šla k njej za določen teden.

V spominu imam moj prvi misijon v domači župniji leta 1953. Takrat nas je bilo na placu veliko mladih in vsi smo hodili v cerkev. Prvi dan misijona je ključar misijonarjem izročil ključ, župnik pa misijonski križ in štolo. To je bil simbol, da je bila župnija tisti teden njihova. Zadnji dan misijona je bil ofer za misijonarje, prejeli pa smo podobice.

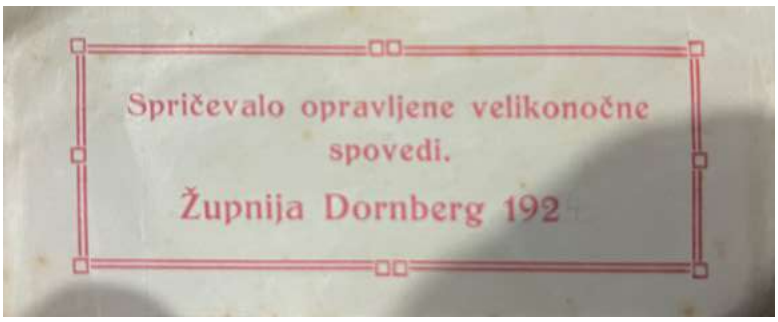
Še vedno hranim spominsko podobico, na kateri je zapisanih 12 obljub presvetega Srca Jezusovega za vse, ki se mu izročijo in obhajajo prve petke.

Geslo je bilo *Reši dušo!* Spomnim se tudi verza iz misijonske himne: *Duša krščanska, svetega časa nikar ne zamudi*

Maše so bile zjutraj, popoldne pa so bili misijonski nagovori. Bili so daljši kot danes, a smo jim zelo zavzeto prisluhnili. Cerkev je bila nabito polna. Prišli so tudi verniki iz drugih krajev (Batuje, Branik ...). Spomnim se, da so nam misijonarji znali zelo nazorno predstaviti dele svete maše. Velik poudarek je bil na spovedovanju in zelo so spodbujali spravo med sprtimi sosedi. Pri spovedi smo dobili tudi spričevalo, da smo jo opravili.

Spominjam se tudi kasnejših misijonov. Nekateri misijonarji so znali bolj pritegniti ljudi, drugi manj. Kdor je bil pripravljen prisluhniti, je slišal. Pri stanovskih nagovorih je misijonar moške opomnil, da morajo biti spoštljivi do teles svojih žena. Nekateri moški so nato godrnjali češ, kaj pa duhovnik ve o tem.

Tudi domači župnik Stanislav Vrtovec je vodil misijone po drugih župnijah. Takrat ga je prišel v Dornberk nadomeščat pater iz Križa ali iz Mirenskega Gradu.

Spomini preteklih misijonov:

Dominik Gregorič

Nataša Hadalin Baša

Moj sogovornik dominik gregorič iz zalošč se spomni treh misijonov.

»Vodili so jih jezuiti, salezijanci in frančiškani (kapucini op.)«.

V najinem pogovoru je večkrat poudaril, da so bili misijoni celovita obnova župnije.
»In tako, ko so bili misijoni, takrat se je cela župnija obnovila. To so bili govori, dolgi po tri četrt ure, eno uro. Življenjski govori so bili to. Cerkve so bile polne.«

Za misijon so bili značilni predvsem nagovori misijonarjev. Potekali so zjutraj in zvečer in so bili namenjeni posameznim stanovom: možem, ženam, fantom, dekletom, otrokom. Nagovori so bili med mašo, pa tudi izven nje.

»Misijonu smo bili vsi zvesti. Takrat smo cel teden prihajali vsi. Bile so vrste za spoved. Takrat smo res prihajali vsi, nismo gledali na leve in desne, vsi smo prišli. Šli k spovedi. Župnija je bila obnovljena.«

Veliko vlogo je po njegovem odigral tudi dekan Vrtovec, ki je k misijonu zavzeto vabil in tudi vnaprej napovedoval določene govore. Misijonarji so tekom tedna obiskovali tudi bolne, drugega posebnega dogajanja ni bilo. Spomni pa se še nečesa.

»Bila so tudi vprašanja. V kaselco si lahko dal listek z vprašanjem in misijonarji so nanj odgovorili. Spomnim se dveh vprašanj. Prvo je bilo vprašanje nekega pravoslavnega moža Petra, ki je bil v Dornberku, če lahko pristopa k svetemu obhajilu. Misijonarji so rekli, da lahko. In bilo je zastavljeno še vprašanje o tem, da ženske zjutraj pridejo k maši in po maši eno uro opravljajo pred cerkvijo. Spomnim se tudi odgovora. 'Dajte jim pustit vsaj to veselje, saj drugega nimajo' je rekel misijonar.«

Ko Dominik še enkrat ponovi, da se je župnija obnovila, ga vprašam, kaj zanj pomeni obnova.

»Sveto obhajilo, spoved. Vsi smo šli. Župnija se je prebudila, čutila se je sprememba. Gospod dekan nas je potem tudi večkrat opozarjal na to in sprememba se je čutila še nekaj časa naprej.«

V zelo lepem spominu ima gospoda dekana Vrtovca.

»Bil je zlati človek. Res veren mož. Zmeraj je napovedal dogodke, praznike in vabil ljudi. Zaloščane na svetega Danijela in obratno. V župnijo je vabil tudi druge govornike na razna srečanja. Hodil je tudi na misijone v druge župnije. Bil je odličen govorec. Večkrat je šel tudi na Mirenski Grad, na kvatrnico.«

»Toliko se spomnim. Če bi takrat vedel, da bom moral odgovarjati na ta vprašanja, bi si kaj zapisal,« je hudomušno zaključil najin pogovor Dominik Gregorič.

Danilo Lisjak:
sošolec, misijonar, prijatelj.

Ivo Saksida

Nekateri trdijo, da je že ob rojstvu vsakega človeka določeno njegovo življenjsko poslanstvo. Morda res?

Danila Lisjaka sem spoznal kot bosonogega posebneža s Saksida, ki mu je bilo v šolskih klopeh velikokrat dolgčas, oz. njegove misli se niso vedno ujemale z učiteljico. Ta nas je porazdelila po šolskih klopeh, kjer so »ta pridni« zasedali prva mesta in je reditelj vsak dan salutiral in pozdravil: »Tovarišica učiteljica, za domovino s Titom naprej!« Danilu to ni šlo najbolje od rok, zato je sedel v predzadnji klopi pri oknu in imel veliko časa za oblikovanje svojih misli.

Morda je bil odgovor ključen ali pa je vsaj veliko pomenil, ko nas je učiteljica spraševala, kakšen poklic si bomo izbrali. Danilo je takrat odkrito in morda nekoliko nerodno rekel: **»Jaz bom šel za gospoda.«** Zaradi tega iskrenega odgovora so se mu velikokrat posmehovali in ga zapostavljali, vendar se s tem ni kaj posebno obremenjeval. Raje je živel v svojem svetu, po svoje razmišljal in že takrat iskal dogodivščine, pustolovščine in zgodbe iz daljnih krajev.

Po osnovni šoli so se naše poti razšle in tudi Danilo se je za nekaj časa umaknil iz mojega vsakdana. Najino ponovno pomembnejše srečanje se je zgodilo, ko je Danilo *pel* **novo mašo**. Takrat sem imel možnost izposoje službenega ozvočenja, saj se je slovesnost dogajala na travniku pred založko cerkvijo.

Potem je Danilo odšel v **širni svet**, kar je bila vedno njegova srčna želja. Misijonska služba je zahtevala znanje tujih jezikov, kar je Danilo, zahvaljujoč izrednemu spominu, gladko osvojil. Njegovo misijonsko poslanstvo je zajemalo območje srednjeafriških držav.

V **Kongu** je zacvetel misijon, ki je poleg duhovne oskrbe globoko posegel v gospodarsko dejavnost lokalnega prebivalstva. S pomočjo dobrodelnih organizacij in posameznikov iz Slovenije in drugih evropskih držav je gradil misijone s cerkvijo, šolami, delavnicami in kmetijskimi plantažami, torej s celovito gospodarsko dejavnostjo in duhovno oskrbo.

Toda življenje gre svojo pot. Tam je poleg razcveta doživel tudi naravno katastrofo, ko je v neposredni bližini mesta izbruhnil vulkan in je poleg opustošenja terjal veliko število žrtev. Danilo je takrat zbiral otroke in po čudežu preživel med dvema rekama žareče lave. Uspel je rešiti veliko sirot, ki so mu bile zaupane. O tem so poročali tudi naši mediji.

Od tam ga je pot vodila v sosednjo državo **Ruando**, kjer se je takrat razdivjala državljanska vojna. Za Danilom se je skoraj izgubila sled in postal je pogrešana oseba. Po daljši odsotnosti in poročilih je bila velika verjetnost, da je mrtev. Spominjam se, da smo takrat zanj molili. Toda božja pota niso naša pota. V nedeljo zjutraj je na Saksidu zazvonil telefon in na drugi strani je bil Danilov glas. Povedal je, da še ni v nebesih, vendar, da je preživel pekel. Spominjal se je, da je njegov avto zelo premetavalo, kar je za afriške ceste čisto običajno. Nekje so ga ustavili oboroženi možje in zahtevali avto. Izstopil je in si tako rešil življenje. Ko je avto odpeljal, je videl, da vozi po človeških telesih. Doživljanje vojnih grozot ga je psihično hudo prizadelo, zato je moral za dve leti na rehabilitacijo k slovenskim rojakom v Kanado.

Po okrevanju ga je Afrika ponovno poklicala, tokrat v miroljubno Ugando. S sobratom Italijanom Giannijem Uboldom sta prevzela siromašno župnijo Atede, ki je bila ustanovljena že med angleško kolonizacijo. Gianni je prevzel skrb za pastoralni del, Danilo pa se je glede na svoje sposobnosti in izkušnje posvetil gospodarskemu delu, ne da bi ob tem zanemarjal duhovniško poslanstvo. Na pomoč je poklical tako slovenske kot mednarodne organizacije in začel zbirati materialna sredstva in delovno silo.

Z delom prostovoljcev iz Slovenije in sodelovanjem domačinov je pričel postavljati prepotrebne objekte in istočasno pričel s širitvijo oziroma novo postavitvijo povečane in posodobljene cerkve. Takrat sem se tudi sam vključil v delovni proces in informiranje domače javnosti o poteku del v daljni Ugandi. Treba je bilo začeti iz nič. Ljudi, predvsem otrok, je bilo res veliko, zato je bila prva misijonarjeva skrb ureditev vodooskrbe in minimalna elektrifikacija s pomočjo sončnih panelov v kombinaciji z agregatom. Med prvimi je bila zgrajena slovenska hiša, kjer so se lahko naselili delavci, večinoma iz Slovenije. Zdaj služi predvsem obiskovalcem in sodelavcem misijona. Istočasno so potekala dela na cerkvenem objektu in osnovni šoli z vrtcem.

Domačini govorijo jezik **ačoli**, skoraj vsi pa znajo vsaj za silo angleško. So pridni delavci, vendar brez priganjanja in občasno hude krvi ne gre. **Tudi to je Afrika!**

Življenje v Afriki je zapleteno, vendar zelo bogato z doživetji. Nepozabno je bilo doživetje ob posvetitvi novega svetišča v župniji Atede Parish, ko je pred slovesnostjo zapel zvon, posvečen sv. Petru in Pavlu, dar dornberške župnije. Tudi oltarna slika je kopija **Čemaževe poslikave iz dornberške cerkve**. Relikvije, vzidane v glavni oltar, ki sem jih sam osebno prinesel iz Slovenije, pa pripadajo Slovencu, blaženemu Alojziju Grozdetu.

Danilo je vedno hitel k novim projektom. Osnovna šola in vrtec sta potrebovala nove, večje prostore. Za zagon tega projekta so poskrbeli **slovenski koledniki**, ki so v božičnem času zbirali darove za afriške otroke.

Misijonarjevo delo pa se nikoli ne konča. Tudi za zdravje ljudi je potrebno poskrbeti. Afriške žene veliki rojevajo, zato potrebujejo porodnišnice ter medicinsko pomoč. Oglasil se je Radio Ognjišče s Pustno sobotno iskrico in prva osnovna sredstva za začetek gradnje so bila hitro zbrana. Kasneje so k projektu priskočile sestre iz Južne Koreje in danes že deluje sodoben sanatorij s porodnišnico.

V tem času je g. Danilo uspel zbrati potrebna sredstva za postavitev velikega srednješolskega kompleksa z dijaškim domom in športno dvorano. S tem je postal kraj Atede pomembno izobraževalno središče.

Toda iztroši se vsakdo, tudi marljivi misijonar. Danilo se je zaradi **bolezni** in **birokratskih zapletov** moral za nekaj časa vrniti v Evropo. Pred odhodom je pridobil potrebne načrte in zagotovil izvajalce del. Idejno zasnovo je prispeval njegov sorodnik Pepi Kovačič, prostorski načrt je izdelal domačin, arhitekt Rok Harej, statične izračune pa njegov nečak Tine. Z gradbinci je sklenil pogodbo o nadaljevanju del med svojo odsotnostjo. Njihov napredek je spremljal s pomočjo dnevnih fotografij.

Ko so bile zdravstvene in birokratske ovire odpravljene, se je Danilo z novo vnemo lotil dela. Zaradi časovno omejene delovne vize je moral pohiteti. Gradnja je zahtevala še veliko truda in sredstev, zato so mu na pomoč priskočili prijatelji in donatorji. Tudi sam sem s prijateljem Danilom, električarjem, sodeloval pri zaključnih delih, predvsem pri električnih instalacijah in avdio sistemu.

Zaključek del in posvetitev cerkve sta bila načrtovana za pomlad, ko naj bi se s kolegom Urošem, izkušenim laiškim misijonarjem, vrnila v Afriko. Skupaj naj bi dokončali delo in ga proslavili s pravim afriškim slavjem. **Toda gospodar življenja je hotel drugače.** Nenadoma in nepričakovano je Danila **poklical v nebeško bivališče**, kjer bo gotovo bogato nagrajen za svoj trud, prizadevnost in zvestobo.

Skrb za nedokončano delo je prevzela misijonarka, **sestra Vedrana** iz reda **Drinskih mučenk**, ki je z Danilom tesno sodelovala in ji je tudi sam nesebično pomagal.

Z Urošem sva se spomladi vendarle vrnila v Afriko, da bi sodelovala pri zaključnih delih. Pridružili so se nama Uroševi dolgoletni znanci in izkušeni delavci iz Konga. Z njihovo pomočjo in sodelovanjem domačinov je ob posvetitvi cerkve zadonela zahvalna pesem, namenjena predvsem n**eutrudnemu misijonarju Danilu**.

Misijonar Ernest Saksida

Rajko Harej

Življenjsko vodilo misijonarja Ernesta Sakside je bilo »PUSTITE OTROKE K MENI« in to so bili otroci iz najrevnejših predmestij v mestu Corumba v daljni Braziliji. Za izboljšanje njihovega življenja si je g. Ernest zamislil projekt »deškega mesta«. Za to je bila potrebna velika iznajdljivost pri pridobivanju sredstev . Ernest je bil prepričan, da ni slučajno postal misijonar, ampak je bil izbran kot božje orodje v povezavi z Don Boskovimi sanjami glede Brazilije in Kitajske. Njegova moč je bila v popolnem zaupanju v Boga in evangelij.

Rodil se je 15.oktobra leta 1919 očetu Jožku in materi Katarini kot enajsti otrok v letu, ko je Goriška padla pod Italijo. Kot osemletni otrok je očetu obljubil, da se bo posvetil posvečenemu življenju. Na pot v misijone v Brazilijo je bil poslan kot učitelj leta 1934. Otrokom se je priljubil z glasbo in nogometom. Obiskoval je barakarska naselja in se srečal z veliko revščino. Novo mašo je pel v San Paulu leta 1947. Njegovo misijonsko delo se je pričelo v letu 1961, ko je dobil v dar leseno barako in začel s poukom sedemdesetih otrok. Nekdanji gojenec mu je pripravil načrt za »deško mesto« z objekti za izobraževanje, prehrano, telovadnico in igrišča, gledališče in kino, prostore za zdravstvo in socialo, cerkev in skladišča. Sredstva za izgradnjo, šolanje in preživetje otrok je zbiral v Braziliji, Španiji, Italiji, Nemčiji in tudi v Sloveniji. Razvil je mogočen vzgojno-socialni center za mlade, skozi katerega je odšlo že nekaj deset tisoč mladih, usposobljenih za to, da sebi in drugim ustvarjajo nove življenjske razmere. Brazilska država gleda na njegovo delo z veliko naklonjenostjo in spoštovanjem.

Njegovo delo in življenje pričata o velikem človeku in misijonarju, kar nam je ne samo v velik ponos, pač pa tudi v izziv.

s. Cirila Koršič,

Barbara Gerželj

frančiškanka, Marijina misijonarka iz Prvačine

Rodila se je v družini, kjer je bil Bog na prvem mestu. Tudi dve sestri, Matejka in Dragica, sta se odločili za redovni poklic ter vstopili ena k uršulinkam, druga h karmeličankam. Cirila pa si je že kot otrok želela iti v misijone, da bi govorila o Jezusu tistim, ki ga še ne poznajo. Nagovoril jo je filmček, ki so ga gledali pri verouku, kako je eden od domačinov v Afriki vprašal misijonarja, kako dolgo že pozna Jezusa. Misijonar je odgovoril, da že od malega. In ta je rekel: »In šele sedaj si nam to prišel povedat?« Svoje »misijonsko« delo je začela v domači župniji, kjer je sodelovala z vodenjem otroškega pevskega zbora in kot katehistinja. Poleg tega pa je bila aktivna tudi v gibanju Prijateljstvo bolnikov in invalidov ter Vera in luč, kjer je srečevala Jezusa v malih. Ko je nekoč pokleknila pred tabernakelj, bolj iz navade kot zavestno, je začutila Jezusov ljubeč pogled,

ki jo je povabil na pot hoje za Njim. Na romanju v Assisi jo je sv. Frančišek nagovoril, naj kot on postane uboga, da bi bila blizu ubogim. Ob koncu študija je srečala sestre Frančiškanke Marijine misijonarke in vstopila k njim. Srečala se je s sestrami iz drugih držav, ki so bile poslane na misijon v Slovenijo in tako je spoznala, da misijon ne pomeni le iti v daljne dežele, ampak odkrivati in govoriti o lepoti Boga v vsakem okolju, kjer si. Po začetni formaciji je bila poslana v Bosno, kjer se je ravno končala vojna. Vključila se je v župnijsko pastoralo in v šoli učila otroke s posebnimi potrebami. Ta svoj poklic specialne pedagoginje je opravljala tudi v Sloveniji. Trenutno živi in deluje v Celju. Zaposlena je na Škofijski Karitas, kjer je odgovorna za duhovno oskrbo oseb s posebnimi potrebami.

Mlada misijonarka v Gambiji

Marjana Lisjak

Letos poleti sem se s skupino petnajstih dijakov odpravila na misijon v Gambijo. Delovali smo v mestu Ghana Town na zahodu Gambije, ob obali. Pomagali smo v šoli Kids are the Word, ki je v celoti financirana s pomočjo botrov. Boter na leto plača 60 evrov šolnine in vsak mesec 20 evrov za malico. Več o njihovem programu si lahko preberete na spletni strani Za otroke sveta.

V šoli smo pospravljali velik kontejner z različnimi donacijami, se igrali z otroki, jih učili različne banse in slovenske pesmi, vsak dan pa smo jim pripravili tudi delavnice. Fantje so pomagali pri postavljanju temeljev za novo zgradbo, ki bo namenjena učenju in druženju. Ker tam nimajo fotokopirnih strojev, smo prepisovali teste in jim risali pobarvanke.

Ob delu z otroki sem spoznavala, kako preprosto, a srečno življenje živijo. Vsak dan pridejo v šolo srečni, da imajo to možnost, in čeprav nimajo veliko, delijo vse, kar imajo, z drugimi. Ob koncu leta se je v šoli odvijala velika slovesnost, ki je primerljiva z našo valeto, le da je izpeljana veliko bolj »afriško«. Mi smo ob tej priložnosti pripravili darila za odhajajoče učence, okrasili prostor, sodelovali pri pripravi hrane za vse udeležence in se otrokom pomagali pripraviti na njihove točke. Otroci so ob tej priložnosti pokazali, kaj so se v tem letu naučili.

Poleg naše misijonske aktivnosti smo v Gambiji spoznavali tudi njihovo kulinariko in kulturo. Gambijska kulinarika je nekaj, zaradi česar jo je vredno obiskati. Osnova vsake jedi sta riž in piščanec oziroma riba. Najbolj me je navdušil benachin, to je pražen riž s piščancem in različno zelenjavo. Potem pa so tu še domoda, vermicelli in yassa. Mi smo imeli to možnost, da nam je tamkajšnje dobrote pripravljala ravnateljica šole Sohna, in moram reči, da je bila v tem prava mojstrica. Tam sta zelo popularna wonjo in baobab juice. Prvi je narejen iz posušenih cvetov hibiskusa, drugi pa iz baobaba. Ravnateljica šole nam je pokazala tudi, kako se naredita ta dva sokova. Kosila smo, kot se spodobi, jedli iz velikih posod na tleh. Ko nismo bili v šoli, smo spoznavali Gambijo; med drugim smo si ogledali kaotično ribjo tržnico, sadili drevesa ter se s kajaki odpravili med mangrove.

Misijon v Gambiji me je obogatil kot osebo in za vedno spremenil moj pogled na svet. Najbolj od vsega mi v spominu ostajata njihova flegmatičnost in preprost pogled na življenje. Tam sem resnično spoznala, da za srečo ne potrebuješ veliko – dovolj je le, da s hvaležnostjo pogledaš na to, kar že imaš.

Za konec pa še dve zanimivi dejstvi o Gambiji:

Volijo s frnikolami: Sistem so uvedli zaradi visoke stopnje nepismenosti. Volivec frnikolo spusti v kovinski sod izbranega kandidata, ta pa ob padcu glasno zazvoni. Ob vstopu na volišče ti prst pobarvajo z obstojnim črnilom, da ne bi mogel voliti dvakrat.

Pojav šestih prstov: Ta gen se deduje dominantno in je v Afriki veliko bolj pogost kot drugod. Dodaten prst običajno zraste ob mezincu. Medtem ko v Evropi to lastnost dojenčkom takoj kirurško odstranijo, jo v Gambiji sprejemajo kot nekaj povsem običajnega.

Danijela Klinec

Mir

Jesen je.
Mrzel, dolg večer.
Z naravo isto si želiva:
mir.

Križišče.
Tisoč ena smer.
Po svetu tavajoče iščem
mir.

Misijonar.
Dobrih del izvir.
Med nas ljudi vesel prinaša
mir.

Sveti bližajo se časi

Sveti bližajo se časi,
polni dobrodelnosti;
daj, prisluhni mi, prijatelj,
na stežaj srce odpri.

Kakor za tebe dal sem življenje,
drugim ga daruj še ti,
lajšaj nesrečo, žalost ,trpljenje,
bratu, sestri solze´ otri.

Za mojo mizo vse povabi,
naj se gostije vesele´,
vse, ki med sabo se radi imajo,
vse, ki čisto imajo srce.

Četudi na križu, čutim veselje,
saj zdaj ljubezen v vas živi,
v vas, ki postali sol boste zemlje,
v vas, v katerih klas zori.

Ko ste vsi zbrani, jaz sem z vami,
ali še dan je ali noč,
tudi ko v vaših je srcih trpljenje,
vedno roko vam nudim v pomoč.

25. december 2026
božič – Gospodovo rojstvo

Mladje • revija župnij Dornberk in Prvačina • letnik 5 • številka 7 • november 2026 • Urednika Nuša Velišček in Luka Purgar • Odgovorna oseba Boštjan Toplikar • Oblikovanje Luka Purgar • Lektura Lucija Kovačič in Nuša Velišček • Tisk a-media d. o. o. • Naklada 350 izvodov
V tej številki so sodelovali Boštjan Toplikar, Aleks Birsa Jogan, Nuša Velišček, Neja Harej, Nataša Hadalin Baša, Metka Šinigoj, Anja Purgar, Marija Vodopivec, Manca Berce, Jakob Harej, Luka Šinigoj, Hana Šinigoj, Špela Kobal, Tine Baša, Sara Harej, Luka Purgar, skupina za pripravo misijona, kateheti in katehistinje, Danijel Kovačič, Ivo Saksida, Rajko Harej, Marjana Lisjak, Danijela Klinec • Fotografije arhiv Aleksa Birse Jogana, Neja Harej, Danijela Klinec, Društvo Tabor nad Dornberkom, Nuša Velišček, Zala Vodopivec, Manca Berce, Sara Harej, Blaška Lokar, Skavti Dornberk 1, Anton Harej, Ivo Saksida, Aleksander Juh, Nataša Hadalin Baša, Meta Mrevlje, Marjana Lisjak, arhiv Radia Ognjišče, svetovni splet, magnific.com • Naslovnica Luka Purgar

Mnenja avtorjev so osebna in ne izražajo nujno tudi stališča uradništva glasila. Uredništvo si pridružuje pravico, da po potrebi skrajša ali slogovno predela članke. Glasilo je brezplačno.

Pravno obvestilo
Mladje, revija župnij Dornberk in Prvačina (v nadaljevanju: Mladje), je pripravila in izdala Župnija Dornberk. Glasilo je namenjeno prebivalcem obeh župnij in sosednjih vasi ter je pripravljeno izključno z namenom podajanja informacij o dogajanju v župniji. Imetnik avtorskih pravic na vseh avtorskih delih, ki so na kakršenkoli način vključena v Mladje, je Župnija Dornberk. Vse pravice so pridržane.

Omejitev odgovornosti
Župnija Dornberk se bo trudila, da bodo podatki v internem glasilu pravilni in ažurni, vendar župnija Dornberk niti druga pravna ali fizična oseba, ki je sodelovala ali še sodeluje pri izdaji internega glasila, ne more biti odgovorna za navadno škodo, izgubljeni dobiček ali nepremoženjsko škodo, ki bi lahko uporabniku nastala zaradi uporabe internega glasila ali nezmožnosti uporabe le-tega.

Projekt sta podprli ŽUPNIJI DORNBERK IN PRVAČINA

Pridi domov

Himna misijona v Dornberku 2026

Avtorja besedila: Eva in Danijel Kovačič
Uglasbili: Eva Kovačič in Anja Zemljarič

Ko v srcu utihne ves hrup tega sveta,
ko iščeš odgovor, ko zmanjka ti moči,
te Oče pokliče, ne vpraša, kje si bil,
le pravi: »Otrok moj, tukaj sem za te«!

Kje si? Pridi domov!
Odpri srce, naj vodi te On.
On je pot, resnica, življenje,
On daje srcu novo hrepenenje.
Kje si? Pridi domov!
V njegovem objemu boš spet doma.

Ko naše poti se v eno združijo
in ranjena srca počasi celijo,
naj v srcih spet naših vera zažari,
naj Božja luč noč nam razsvetli!

